

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

NOVIEMBRE

1975

NOVEMBER

LIBRARY
LUBLJANA

LA EVANGELIZACION DE LOS PUEBLOS

ALOCUCION DEL PAPA A LOS DIRIGENTES DE LAS OBRAS MISIONALES PONTIFICIAS

(Fin.)

Finalmente, ¿cómo no subrayar la labor de los sacerdotes enviados a título de Fidei Donum? Estos siguen poniéndose al servicio de la Iglesia autóctona, con gran desinterés, y aun cuando su apostolado sea temporal, es con todo muy apreciable, más aún, en muchos lugares es necesario, sin contar los preciosos lazos que se forjan entre el país de origen y el país de adopción. Sí, deseamos que este impulso de solidaridad misionera no se enfría jamás.

A través de todo esto —y no hemos podido evocar más que algunos aspectos— es el Espíritu el que trabaja, y a El queremos invocarle especialmente estos días de preparación a la fiesta de Pentecostés. Vivamos también nosotros en la acción de gracias por este don de Dios que hemos recibido. Que El fecunde nuestra actividad. Que permita así a la Iglesia anunciar audazmente el Evangelio a los que lo esperan, "a los que están lejos" (Act 2, 39).

De todo corazón, como prenda de nuestro aliento, os impartimos nuestra bendición apostólica.

Paz y bendición a los miembros de las Obras Misionales Pontificias. Al trabajar por las misiones, estáis continuando el trabajo del mismo Cristo y cumplís su mandamiento de enseñar a todos los pueblos. Que El os ayude con su gracia a continuar este trabajo, y a hacer uso de los maravillosos medios de comunicación que Dios en su bondad ha permitido que el hombre desarrolle en los tiempos modernos.

Nuestro cordial y afectuoso saludo a los representantes de las Obras Misionales Pontificias de los países de lengua española. Que estas reuniones de Roma os animen, amados hijos, a seguir inculcando en vuestras comunidades el ideal misionero, tan vital para la Iglesia. Con nuestra bendición apostólica para vosotros y para todos vuestros colaboradores.

MISIJONSKA MAŠNA DRUŽBA

Vsako leto v številko meseca novembra, ko se spominjamo naših dragih pokojnih, priložimo vpisnice v Misijonsko mašno družbo. Naši bralci to slovensko misijonsko ustanovo že poznajo. A naj kratko povzamemo njen značaj: Ustanovila se je v času prve svetovne vojne z dvojnim namenom: da se z darovi za svete maše v duhovni prid pokojnim pomaga dragim rojakom in da se istočasno z odvšnimi dohodki pomaga slovenski misijonski akciji. Baragovo misijonišče po drugi svetovni vojni skrbi za opravljanje večnih dnevniških maš, misijonski prijatelji pa pri tem sodelujejo z vpisom svojih dragih v MMD. Za Argentino je radi pomembnega razvrednotenja pesa letos vpisnina za enega uda 150 novih pesov; za druge države nespremenjeno.

LETEČE EDINICE

Danes mnogim prihaja na misel: ali je vredno truda, da se mladi ljudje pripravljajo na misijonsko delo, ko pa se bodo morda že jutri vrata te ali one misijonske dežele zaprle. Koliko afriških držav je že izgnalo bele misijonarje in prepovedalo vstop novim! Indija, ki je vendar zelo odprta demokratska država, praktično ne dovoljuje vstopa misijonarjem. Zakaj bi se torej mladi duhovniki ogrevali za misijone in se morda konkretno pripravljali za recimo: Madagaskar, Zambijo, Južno Afriko, ko pa morda nikdar tja ne bodo prišli.

Poleg drugih misli, ki begajo danes mnoge ljudi in mladini jemljejo zavzetost, je zdaj prav gotovo to ena najbolj konkretnih ovir, ki ne dovoljujejo, da bi se med mladino sprostila misijonska misel in bi dobila konkretne oblike.

Posebno v afriških državah se položaj hitro spreminja. Čad je pred leti misijonarje izgnal, zdaj jih kliče nazaj. Ugandski Amin je sam osebno spodil vrsto misijonarjev, potem jih je klical nazaj. Po avdienci pri pa-pežu, ki je bila prav po njegovo originalna, bo morda še bolj odprla vrata. Iz Mozambika so pred leti mnogi misijonarji sami odšli, zdaj isti prihajajo nazaj in odhajajo drugi.

Mnoge afriške države z Madagaskarjem vred se v nacionalnem prebujanju vsak čas lahko odločijo za take posege, vsaj za nekaj let. Nemir je končno po vsem svetu. Kaj ne bi bil v mladih državah ali državah tretjega sveta, ki so se komaj otrese kolonialnega varstva?!

Cerkev pa se v tem vrvežu prav tako zaveda svojega poslanstva kot prej, ko je bilo več ustaljenosti. Le ljudi potrebuje, ki bodo kakor leteče edinice znali biti nekaj let v eni deželi, nekaj let v drugi, če bo potrebno. Cerkev ne želi, da bi se ponovil „kitajski primer“, ko so misijonarji odšli domov in le redki spet našli pot nazaj v misijone.

Da je za sodobnega misijonarja prav pod tem vidikom treba več notranje trdnosti, bolj temeljitega misijonskega pripričanja in več pripravljenosti služiti, je po sebi umevno. A če bo takih misijonarjev, duhovnikov, redovnikov in laikov vedno več, bo misijonsko delo šlo v bogato klasje. Saj prav zdaj so mlade cerkve, ki so še nezmožne samostojnega življenja, potrebne te pomoči. Pa naj bo za tri leta, pet let ali celo življenje. Vsak mesec „misijonske službe“ je dragocen. Četudi bodo — kot trdi misijonski odlok — nekako „železno ogrodje“ stalni misijonarji, misijonarji za vse življenje, bodo vse te premikajoče edinice ne le uspešna pomoč, ampak odločilnega pomena, da bo Cerkev prav sredi teh zmed stalno pričujoča. Cerkev se zna umakniti, če jo k temu prisili civilna oblast, a ne v zapeček, ampak na drug teren. Cerkev pa noče več bežati. Želi ostati tudi v najtežjih razmerah radi božjega kraljestva.

F.S.

ZENE V BELEM

Sr. Ksaverija Pirc O.S.U., Bangkok, Tajlandija

„Žene v belem“ so na Tajskem redovnice, predvsem budistovske. To so bonke. 70.000 jih je v deželi. Samske so, ogrnjene v belo haljo, imajo obrito glavo in obrvi in živijo nad vse skromno v hišicah po 4 - 5 skupaj. Veliki samostani štejejo do 70 takih hišic med vrtovi in nasadi. Le redkokrat jih vidimo na cesti. Njih življenje ni tako strogo kot bencev. One se zavežejo, da bodo izpolnjevale le devet predpisov nasprotno z bonci, ki jih imajo 227. Življenje jim poteka v senci Budovih soh v molitvi in premišljevanju. Kuhajo si same svoj edini obed na dan, spijo na golih tleh in vstajajo ob štirih zjutraj.

Delajo pa takorekoč nič. Večina je le malo izbrazena. Znajo le za silo brati molitvene knjige budistov, peti hvalnice in prošnje Budi.

Kraljica Sirikit je zasnovala načrt, kako uporabiti delovne energije 70.000 žen v prid naroda. Že nekaj let sem imajo bonke vsako leto zborovanje v Bangkoku. K temu so povabljene tudi katoliške redovnice. Pred dvema letoma sem bila tudi jaz na takem zborovanju. Letos v aprilu jih je prišlo na zborovanje 1000 iz 500 raznih samostanov dežele. Kraljica Sirikit pride vsakokrat k otvoritvi in spodbuja bonke, naj delajo po vzoru karitativnih organizacij, tako da združijo molitev s socialnim delom.

Treba je pa pričeti z izobrazbo bonk samih. Na štirih krajih že delujejo učni tečaji pod pokroviteljstvom kraljice Sirikit. Nekdo je tudi daroval 100 oralov zemlje za zgradbo centralne vzgojne hiše bonk. Tu bodo 4 oddelki: 1. za študij duhovnosti, to je molitve in premišljevanja. 2. za splošno izobrazbo, 3. kot zavetišče starih bonk, 4. za oskrbo otrok v predšolski dobi. Z gradnjo bodo pričeli, kakor hitro bo dovolj darov za kritje stroškov. Kraljica gleda v prihodnost. Z vzajemnim naporom vlade in privatnih dobrotnikov se bo dvignila izobrazba bonk in te bodo nato pomagale pri izobrazbi ljudstva zlasti v oddaljenih vasicah.

Kraljica Sirikit je praznovala svoj 43. rojstni dan 12. avgusta. Bog jo živi!

Na Tajskem so pa še druge „žene v belem“. To so katoliške redovnice. 1.125 nas je letos. Pripadamo raznim kongregacijam. Število inozemskih redovnic se krči, raste pa število domačink. Vodilna mesta postopoma prepuščamo Tajkam in vzajemno delamo za blagor dežele, dokler še smemo. Cela vrsta šol, zdravstvenih zavodov in zavetišč je v naši oskrbi. Letos smo imele redovnice raznih kongregacij zopet skupne duhovne vaje v zavodu sv. Jožefa v Bangkoku. Udeleženk je bilo 78 pod vodstvom p. Parisi-ja, jezuita iz Manile.

Zgoraj: bonke s kraljico Sirikit, spodaj redovnice pri duhovnih vajah.

KER LE ČLOVEK MOLI

o. VLADIMIR KOS DJ, Japonska

Veste, da je morje pravzaprav eno samo in da je svetovne kopnine kvečjemu 29 odstotkov; če se boste kdaj odločili za morsko pot, da obiščete našo japonsko prestolnico, vedite, da leži Tokio med 138°58' in 139°54' vzhodne zemljepisne dolžine in med 35°30' in 35°53' severne zemljepisne širine. In ne pozabite na dežni plašč; ne morete se zadovoljiti z dejstvom, da sta perzijski Teheran in ameriški Los Angeles na isti zemljepisni širini in imata le 208 mm odnosno 381 mm letne povprečne padavine: Tokio je ima 1503. Kakor da bi nebo sočustvovalo s tem tihomorskim krajem, čigar strateško važen položaj že petsto let izziva temne človekove sile, da se ga skuša polastiti tudi z umorom in intrigami. V 12. stoletju je mirno, a važno ribiško naselje Edo (po naše – osrčje zaliva) spremenil Taro šigenaga v vojaško trdnjavo, da z njo obvlada čim več ozemlja na račun drugih fevdalnih mogočnejšev. V 15. stoletju se je (po svojem dejanskem obsegu le) trdnjavica morala vdati ukazu generala Uésugi Sádamasa, da postane njegov resnično napadalni in obrambni grad in generalov podložni plemič Ota Dokán, star 24 let, ga je po enoletnem zidanju dokončal 8. aprila 1457. Kamni tega gradu leže še danes med modernimi stavbami cesarske palače. In dasi je Dokán spremenil vojaško oporišče, v teku svojega tridesetletnega modrega upravljanja, tudi v eno najvažnejših tedanjih tržišč, ga je dal 1486 general Sádamasa umoriti, ker ga je sumničil izdajstva. Sedemtrideset let so on in potomci lahko uživali posest gradu, čigar dobrine so hoteli imeti, za čigar blaginjo pa se niso brigali. Potem jih je leta 1524 uničil fevdalni mogočnik Hódžo Udžicuna, čigar rodbina pa je grad in njegova posestva morala predati leta 1590 zmeraj mogočnejšemu generalu Tókugava Iejásu. Čez trideset let je ta general postal dejanski diktator tedanje Japonske in trdnjava Edo je postala neuradna prestolnica in je ostala takšna do leta 1867, ko so se Tókugava diktatorji morali umakniti cesarski rodbini, ki je odslej s svojimi ljudmi skušala Japonsko modernizirati. V 264 letih vojaške diktature je bil grad Edo eno samo veliko mesto talcev: žene in otroci vsakega fevdalnega gospoda Japonske so morali živeti tu, fevdalni gospod se je smel vrniti v svojo deželo le za eno leto, moral pa je iti sam tja... Diktator je upal, da tak način življenja tako stre finančno moč fevdalnega gospoda-podložnika, da s svojimi dohodki ne zmore več financirati upora proti diktaturi; vzdrževanje družine v Edo in potovanje sem in tja v lastno pokrajino je požiralo ogromno denarja, ker so imeli razkošje za sebi primeren način življenja. Najbolj so pri tem trpeli kmetje: svojemu fevdalnemu gospodarju so morali oddati določeno število mernikov riža – ob slabih letinah so jih k temu priganjali biriči; včasih so morali predati v ta namen lastno hrano; da si zagotove sredstev za boro življenje, so prodajali hčere v javne hiše. Riž so fevdalni gospodje prodajali trgovcem za gotovino. Trgovci so postajali zmeraj premožnejši; a dokler je trajal fevdalni sistem rodbine Tokugava, so se morali zadovoljiti pravzaprav z najnižjim, socialno priznanim človeškim dostojanstvom; diktatorju so bili najbolj vredni – poleg

lastne rodbine in morda tudi cesarja – vojaški družbeni sloj, pa kmečki stan, ki je s svojim delom moral preživljati takrat večinoma agrarno Japonsko. Dejal sem, da je ostal Edo v rokah diktatorjev do leta 1867; točneje povedano je usodni udarec fevdalnemu sistemu zadala ameriška mornarica, ki se je leta 1853 zasedrila pred pristaniščem šimoda v južnem delu tokijskega zaliva (ki so mu takrat še rekli „zaliv Edo“) in po svojem komandantu Mateju C. Perryju pritiskala na zadnjega diktatorja Tókugava Jošinubu, da odpre deželo prijateljskemu in trgovskemu občevanju z Ameriko. Prijateljska pogodba z Ameriko je bila sklenjena 1854 in trgovska štiri leta pozneje. Kmalu so sledile pogodbe z Anglijo, Francijo, Rusijo in Holandsko. Decembra 1867 je cesarska rodbina v Kyóto razglasila vzpostavitev cesarskega vladanja in, kakor zmeraj v Aziji, so besede nedvomno morala izraziti na-silna dejanja: diktatorjeva armada in cesarju naklonjeni fevdalci so se spoprijeli v Tóba Fišimi na robu mesta Kjóto, in diktator je zgubil. Aprila 1868 je potem „za zmeraj“ zapustil Edo, po številu petnajsti diktator iz rodbine Tokugava; cesar se je iz Kjóto preselil v Edo in takoj preimenoval Edo v odslej edino prestolnico Tókjo, po naše sicer izgovorjeno tudi Tokio, a pravzaprav z dolgim „to“ in kratkim „kyo“, kar edino daje v japonščini pomen „vzhodna prestolnica“ ali pa „prestolnica Vzhoda“.

Oglejte si poteze na tej zgodovinski šahovnici – kdo je mogel pri tej ali oni slutiti na usoden zapletljaj, na usodne posledice za ljudi, ki se zdijo tako daleč od dejanskega dogodka? Če to drži za svet naravnih danosti, če je res, da so stvari med seboj dejansko povezane, čeprav ne zmeraj na viden način, ali ne bomo razumeli, da je nadnaravni svet krščanske molitve še bolj povezan v medsebojne odnose in odvisnosti, ker ga vsega preveva božji Duh? Misijonska molitve, npr. za Japonsko darovana iz ljubezni do Boga in njegovega kraljestva in njegovih narčrtov za medsebojno ljubezen ljudi in za napredek sveta (berite, če dvomite, prve strani prve knjige Stare zaveze), zmeraj vpliva na šahovnico z ljudmi, dogodki in naravo. Seveda igra pri tem vlogo tudi vztrajnost molitve. In da ne boste mislili, da to pravim, ker se mi tako zdi živečemu na Daljnem Vzhodu, kjer je potrpežljivost neke vrste osnovna azijska razsežnost: naš dobri Gospod je nekoč pojasnil del božjega sveta s priliko o krivičnem sodniku, v jeziku fevdalne Japonske bi rekli o krivičnem graščaku, v moderni tokijsčini pa o krivični mestni upravi... Tiste vdove moč ni bila ne politična stranka ne denar ne slavno rodbinsko ime: njena moč je bila vztrajna prošnja. Včasih moramo tako dolgo moliti, da spravimo, če je mogoče, Boga v nevoljo. Toda, ali bo kdo izmed nas tako ljubil neznane ljudi misijonskega sveta?

Če boste po pristanku – in ljubeznivem sprejemu od strani carinikov – stopali med visokimi in nizkimi stavbami naše prestolnice, vam bodo poti in ceste lahko šepetale o veselju in trpljenju ljudi, ki so tod hodili, bili prenašani v dragocenih nosilnicah, jahali, se opotekali, ali pa so jih vlekli kot jetnike. Morda se boste celo ustavili v čisto bellem hotelu pred električno-železniško postajo šinagava; od tu je le pet minut navkreber do lepe lesene cerkvice Tákanava, kjer stoji pred vhodom neke vrste nagrobni kamen za vse znane in neznane krščanske mučence Tokia. In dasi jih nobena Bela knjiga in noben vodič ne omenjata, so s svojim krščanskim trpljenjem pomagali usmerjati tokijske čase in kraje v boljše, manj zlo bodočnost. Prosim, pazite na vozila na cesti: pred tremi leti je v prvih šestih mescih umrlo dnevno

170 ljudi na tokijskih cestah – od prometnih nesreč... Od mučeniške krvi teh znanih in neznanih svetih ljudi je zdaj skoraj tristo let, a ves ta čas je cena njihove krvi ležala na božji tehtnici kot protiutež. Kar je za nas vrsta dni in mescev in let, je zanje v Bogu razpeta sedanjost, v kateri se tudi vi in jaz moremo z njimi srečati. In verjemite mi, radi bodo podprli našo molitev s svojimi besedami! Ker se tudi v tem razodeva moč Jezusove milosti.

Tokijske poti vam bodo šepetale o trpljenju in veselju – morda bi bilo pravilneje reči: o trpljenju in vmesnih veseljih – pofevdalne, moderne Japonske. Kakor jih je lepega sončnega prvega septembra 1923 okrog poldneva naenkrat umrlo ali pa bilo težko ranjenih od potresa: poldrug milijon ljudi; kako je istočasno gorelo 300.000 (z besedami: tristo tisoč) večinoma lesenih hiš; kako jih je v štirih letih druge svetovne vojne bilo prizadetih s smrtjo ali ranami ali drugačnimi težkimi izgubami tri milijone ljudi in 770 tisoč hiš (dosti izmed njih zidanih) je bilo popolnoma uničenih. Tokijske poti vam bodo šepetale tudi o nekoliko oblačni zori 15. avgusta 1945, ko se je Tokio, šele po dveh atomskih bombah odločil v cesarjevem bunkerju, da sprejme brezpogojno predajo vojnemu sovražniku. Predaja, ki jo je še istega dne točno opoldne prebral sam cesar po radiu, je prav do tega trenutka visela na pajkovi nitki, ker so jo hoteli preprečiti določeni vojaški fanatiki, ki so se v ta namen sešli tu in tam v Tokiu. Ko se je začela trgati tema nad mestom po polnočnih urah tega dne, so po krščanskem svetu ugašali ali pa prižigali sveče v čast Vnebovzeti, od nekdanj zavetnici Japonske. In ta in ona japonska starka in ta in oni krščanski japonski vojak je v teh zgodnjih urah pobožno pogledal v nebo in ni slutil, da se bo danes molitev za mir izpolnila.

Celega Tokia pa ne boste mogli prehoditi. Ne zato, ker je celotna njegova površina 2141 kvadratnih kilometrov; pač pa zato, ker obsega tudi morsko površino in otoke od 100 do 1300 km razdalje od Tokia. Med temi otoki je danes komaj obljudeni otoček Kozušima na skrajnem jugu Tokijskega zaliva: od ene izmed japonskih invazij v Korejo so Japonci prinesli nazaj ujetnico deklico iz plemiške korejske rodbine Otá; žena zmagovalnega japonskega generala je bila kristjana in je deklico poučila v veri, da se je pozneje dala krstiti in je prejela ime Julija; nato je živela v krščanskem zakonu, a ko so jo v začetku 17. stoletja – po ediktu proti kristjanom – silili k priležništvu na diktatorjevemu dvoru, se je temu upirala in bila pregnana v drobnem čolnu na morje, da tam pogine; po božji previdnosti jo je tok zanesel k otočku Kozušima, katerega ribiči je niso izdali; po izročilu je desetletja vsako jutro z drobnim zvončkom spominjala sebe na sv. mašo, ki jo je bila vzljubila, a katera ji ni bila več dana na fizičen način. Kdo bi mogel trditi, da ni bila deležna na duhoven, neviden način svetih maš, ki so se vsako jutro obnavljale nekje v daljni Evropi in še bolj daljni Ameriki? Živela pa je od tega, kar se ji je posrečilo najti in nabrati na otoku in obali. Tokijska nadškofija se zdaj trudi, da zbere čim več njenih prijateljev, da izprosijo od Boga po njeni priprošnji vsaj dva čudeža, da bo sv. očetu laže, proglasiti jo za blaženo. Mi Slovenci se moramo truditi za Baragovo in Slomškovo priprošnjo; in vendar priporočam tudi ljubo gospo Julijo Otá, posebno če se kdo izmed nas čuti njej blizu zaradi njene junaške zvestobe do evharističnega Jezusa – v pregnanstvu.

MISIJONAR BUH MED NAMI

Po sedmih letih misijonskega dela na Madagaskarju ga imamo spet med seboj. Tja je odšel iz Argentine. In na svoj oddih je prišel najprej sem. Pravzaprav je bil poslan kot zastopnik malgaške province lazaristov na novo mašo g. Petra Opeka CM, ki že tudi pripada malgaški provinci in bo po novem letu odpotoval v svojo novo domovino. Razgovor s tem smo objavili v prejšnji številki Katoliških misijonov.

Kljub zaposlenosti v prvih tednih bivanja med nami, posebej zaradi posvečenja in nove maše, je našel čas, da nam je odgovoril na nekaj vprašanj, ki se ne dotikajo toliko njegovega misijonskega dela na Madagaskarju. Zeleli smo dobiti nekaj avtentičnih podatkov iz malgaškega misijona, ki ga že od prvega početka imenujemo „slovenski misijon“, ker so več ali manj naši misijonarji strnjeno zaposleni v isti pokrajini škofije Farafangana. Pričujoč zemljevid naj ilustrira podatke, ki jih je misijonar dal na naša vprašanja. (Op. ur.)

1. Zdaj si že sedem let na Madagaskarju. Zato bi nas zanimalo najprej to, kako gledaš na misijonsko delo na tem velikem otoku. Ker je tudi misijonarsko delo v nekakem prehodu, bi predvsem to radi vedeli, v koliko je bilo do zdaj opravljeno delo dobro, ali morda napačno ali vsaj manj dobro opravljeno?

Predno odgovorim na stavljenja vprašanja, se mi zdi umestno tole opozorilo. Vsi odgovori izražajo le moje čisto osebno mnenje, ki ni nezmotljivo. Nihče me ni postavil za sodnika mojih prednikov v pokristjanjanju Madagaskarja. Njih gorečnost bi rad posnemal, iz njih napak se učil, kakor se bodo znanamci iz naših.

Pred več desetletji je goreč misijonar izrazil svoje prepričanje o bodočnosti otoka rekoč: „Čez petdeset let mora biti ves Madagaskar krščanski“. Pa ga je še bolj goreč sobrat očitajoče pokaral: „Kakšen pesimist!“

Več kot pet desetletij je minilo od tedaj, pa polovica prebivalcev otoka še ni krščanska. In dvomim, da bi bila polovica, ki so krščeni, osvojila in zaživela krščanstvo v njegovem bistvu. Sledeč splošnoveljavnemu prepričanju o nujnosti krsta za zveličanje so misijonarji in sestre hiteli krščeovati. K temu jih je priganjal tudi strah pred prodiranjem protestantizma. Se razume, da maloštevilni misijonarji pri najboljši volji niso mogli utrditi vere v novokrščencih, ki so bili raztreseni po zelo oddaljenih vaseh. Razdalje, slaba pota, pomanjkanje prometnih sredstev, pomanjkanje dobrih domačih katehistov, vse to so bile ovire pri poglobljanju in utrjevanju vere. Če dodamo še to, da so nekatere važne postojanke zaradi bolezní ali odhoda misijonarjev skozi več let ostale popolnoma

zapuščene, lahko razumemo, da se je pri mnogih krščencih vse začelo, pa tudi vse končalo s krstom.

Vse te pomanjkljivosti pa prav nič ne zmanjšajo zasluženja misijonarjev, ki so brez materialnih ugodnosti, katerih se danes poslužujemo mi – na primer hladilnik, avtomobil, elektrika in podobno – z velikim osebnim naporom in idealizmom gradili Cerkev.

2. Ali se iz napak preteklosti sedanji misijonarji uče in se res pričena misijonsko delo z novimi prijemi? In ali moremo govoriti o istih problemih na vseh predelih otoka, ali pa so položaji med gorskimi in nižinskimi kraji ali med posameznimi rodovi bistveno različni?

Ne le mladi, ampak tudi starejši se danes na skupnih sestankih poglobljamo v problematiko misijonske pastoračije. Učimo se iz napak pa tudi iz uspehov naših prednikov. Vedno bolj se odpovedujemo triumfalizmu in statistični samoprevari. Vemo, da število katoličanov v prihodnjih letih ne bo raslo, morda bo celo padlo. Smo pa tudi prepričani, da bo s počasnim, a vztrajnim in potrpežljivim delom med že krščenimi Cerkev pognala globlje korenine in zasvetila v temi, da se bodo tisti, ki bodo prosili za krst, približali iz čistih nagibov in bodo tako imenovani „rižni kristjani“ polagoma izumrli.

Razlike med plemeni, ki prebivajo na visoki planoti in v nižinah ob obali, so precejšne. Prvi so pretežno indonezijskega porekla, napredni, imajo smisel za vzajemno delo, živijo v zdravem podnebjju. Plemena ob obali imajo veliko afriške in arabske krvi, so konservativni, manj cdprti za napredek, medsebojno nezaupni in težko prenašajo podnebje. Vse to vpliva tudi na hitrejšo oziroma počasnejše sprejemanje evangelija. Na visoki planoti so škofije, ki se ponašajo celo z 90 odstotki kristjanov, med tem ko pri nas na jugu in vzhodu katoličani in protestanti skupaj ne presežejo deset odstotkov.

3. Potemtakem je vaš delokrog najmanj obdelan. Kako gledaš na to področje, kjer ste več ali manj koncentrirani slovenski misijonarji? Ko si prišel tja, so bili že položeni dobri temelji in kakšni so vaši bližnji in daljnji načrti?

Sam sem že dobro leto izven takozvanega „slovenskega misijona“, ker je moral vsaj eden izmed nas nujno priskočiti na pomoč srednjemu sektorju škofije. Za „slovenski misijon“ bi rekel, da je pred leti zorano in posejano, potem pa zapuščeno polje. Da bo taka njiva dala dosti dela, predno bo obrodila, je samo po sebi razumljivo.

Naši načrti? Poleg splošnega vzdrževanja že krščenih, se mi zdi, da bo naš napor usmerjen v izoblikovanje elite, ki bi bila tudi v odsotnosti duhovnika zmožna ohranjati na visoki ravni versko življenje krščanske občine. Sem spadajo predvsem katehisti, ki so dozdej zelo maloštevilni

in revno opremljeni z znanjem in krepostmi. Iz te elite bodo brez dvoma izšli duhovniški in redovniški poklici.

4. Ker delate pod vodstvom škofa domačina, bi nas zanimalo, kakšni so odnosi med vami in njim?

Naši odnosi do škofa Viktorja so prisrčni. Pusti nam vso svobodo, da se v notranjosti področja organiziramo, kakor pač najbolj znamo. Je pa vselej pripravljen priskočiti na pomoč z nasveti in rad nas obišče na naših postojankah. Prav tako se brez posebnega protokola vsak lahko zateče k njemu, ne da bi štel minute.

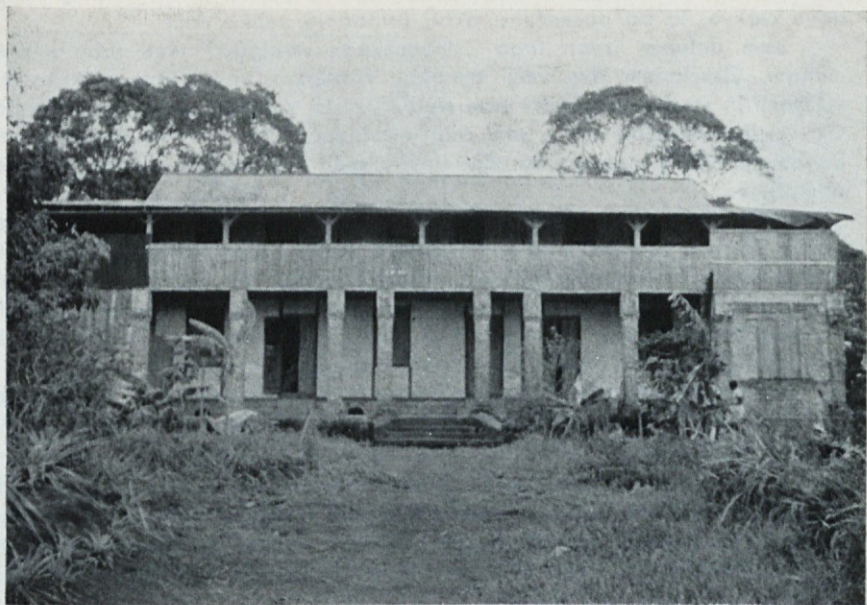
5. Bi nam hotel kratko opisati postojanke, ki jih obdelujete, in postojanke, ki jih nameravate v bližnji bodočnosti odpreti, če bo seveda število misijonarjev zadosti veliko?

Bralci Katoliških misijonov nekaj o naših postojankah gotovo že vedo iz pisem posameznih misijonarjev. Glavno mesto plemena Antašakov, ki žive na tem področju, je **Vangaindrano**. Tu že nad šestdeset let delujejo misijonarji in sestre. V bližini mesta je še pet ali šest manjših postojank. V mestu sestra vodi je vrtec, osnovno in gospodinjstvo šola z nad 600 učenci. Sestra Marija Pavlišič vodi dispanzer, ki dnevno potolaži od sto do dvesto bolnikov. Sestra Amanda peš, s kolesom ali avtom obiskuje kristjane in nekristjane po bližnjih vaseh, obenem pa poskrbi za namizne priboljške. Je izredna kuharica. Sester domačink je vsaj pet. Ena izmed njih opravlja lep del župnijskih poslov. Mladina se športno udeležuje na prelepem igrišču, delo Lovrenca Štanta; kulturno pa se hrani v udobnih prostorih novega župnišča, ki ga je začel graditi Peter Opeka, dčkončal Lovrenc in sta ga končno opremila Janez Puhani in Pepi Gider. V nadstropju ima vsak slovenski misijonar svojo sobo. Tu stanuje tudi mlad holandski misijonar, ki je prišel za tri leta in se bo posebno posvečal mladini v vsej škofiji, zlasti kmečki mladini.

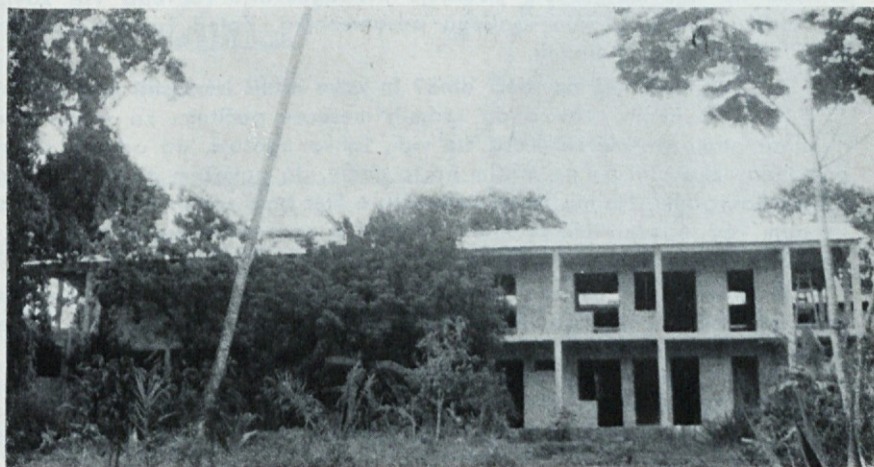
Drugi večji center je **Ranomena**. To postojanko vodi Rok Gajšek v družbi starejšega francoskega sobrata ter našega Ivana Selaka. Tudi tu so sedaj sestre usmiljenke: tri domačinke in ena Poljakinja. Iz Ranomene oskrbujejo še petdeset kilometrov oddaljeni **Midongy**, ki je administrativno na višji stopnji kot Ranomena, a v vseh ozirih bolj zapuščeno mesto zaradi izredno slabe ceste, zlasti v deževni dobi. Iz Midongyja imaš pa spet več dni peš hoje, da prideš do kristjanov, ki so raztreseni po deželi. V Midongyju samem je g. Česnik z velikim naporom zgradil mogočno cerkev. Še več napora bo pa treba, da se bo ta cerkev napolnila. Ranomena in Midongy imata še kakšnih petnajst podružnic.

Tretji center je **Ankarana**. Oskrbuje jo Janko Kosmač. Se mi zdi, da ima v krstni knjigi zapisanih preko dva tisoč imen. Sester ni. Podružnic je kakih deset.

Končno je še **Matanga**, kjer se poti suhi Janko Slabe. Zaradi na-

Stara (zgoraj) in nova misijonska postaja v središču slovenskega malgaškega misijona, v Yangaéndranu. Stara je iz lesa, nova vsa zidana; na fotografiji jo vidimo še v gradnji; zdaj je že končana in stanujejo v njej; ima pa tudi veliko prostorov za farno življenje, zlasti mladinsko.

raščajočega števila gorečih kristjanov je bil prisiljen začeti z gradnjo nove cerkve, ki bo posvečena okoli prihodnje velike noči.

Sam delujem izven tega „slovenskega misijona“ med drugim plemenom. Oskrbujem dve večji središči: **Vondrozo** in **Karianga**. Toda po važnosti in številu kristjanov obe središči nista za polovico Vangaindrana. Od šestih podružnic mi je vsaj ena v tolažbci. Kakor v Vangaindrano in Ranomeni tudi v mojem področju število vseh kristjanov ne presega deset odstotkov.

Izven slovenskega področja delujeta še sestri Marjeta Mrhar in Tezija Pavlišič in sicer v znanem **Tangainonyju**, kjer moderno opremljen dispanzer čaka na slovenskega zobozdravnika, ki ga od nikoder ni. Dela bi imel čez glavo. Koliko bolečin bi olajšal! Se nas bo kdo usmilil?

Gospod Franček Kraner, ki je junija v Ambcsitri dokončal študij malgaškega jezika, me trenutno nadomestuje v Vondrozo.

Ne verjamem, da bi v bližnji bodočnosti odpirali nove postojanke. Če nas bo več, bo pač treba utrditi obstoječe. Po možnosti naj ne bi na nobeni postojanki samotaril en sam misijonar.

6. Ker v bližnji bodočnosti poleg Petra Opeke in Rada Sučnika odpotuje na Madagaskar tudi trojica letošnjih abiturientov iz Misijonskega zavoda, bi ti staval vprašanje: ali boste z veliko koristjo uporabili te tri laične misijonarje. Ker je to prvi poizkus, nam je še posebej pri srcu, da bi bil uspešen.

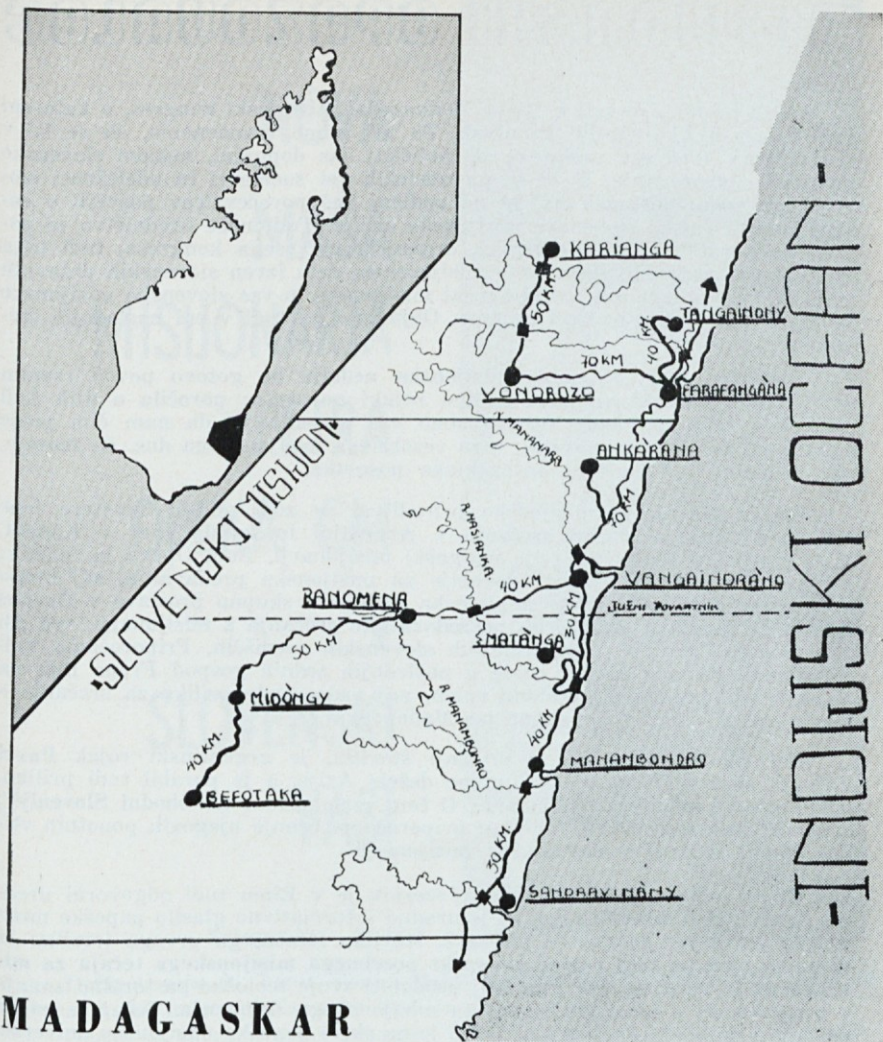
Osebo sem prepričan, da bo navzočnost in delo treh naših fantov imela zelo dobre posledice na misijonu, kjer bodo delovali. Najprej jih čaka ogromno dela, za katero so se pripravili vsak v svoji stroki. Poleg dela pa bo važen njihov zgled. Ljudje občudujejo požrtvovalnost mladih ljudi, ki darujejo del svoje mladosti za rast vesoljne Cerkve, v našem primeru na tem določenem področju Madagaskarja. Seveda vse zavisi od vedenja in zadržanja vsakega posameznika. Zgled Lovrenca Štanta je še vedno živ med ljudmi.

7. Kdaj se vrneš na rdeči otok? In kako misliš izkoristiti svoj oddih?

Načelno imam pravico do sedmih mesecev počitnic: za vsako leto dela na otoku en mesec. Kdor me vidi, lahko ugotovi, da oddiha nisem potreben. Izkoristiti pa ga mislim na ta način, da povežem oziroma utrdim stike z dobrotniki. Ne mislim se vsiljevati, a kjer bom zaželen in povabljen, se bom rad odzval. Nikakor pa ne mislim spremeniti svojih počitnic v „nabiralno akcijo“.

8. Končno še osebno vprašanje: si srečen v misijonskem delu in imaš občutek, da postaja Madagaskar tvoja druga domovina, ali boljše tretja domovina?

Vsak je svoje sreče kovač. Jaz jo še kujem. Rad se bom vrnil na naš otok, ker vem, da si tam mnogi žele mojega povratka. Upam, da bom na tem – nam malgaškim misijonarjem tako dragem otoku tudi dočakal Vstajenje.

MADAGASKAR

Gornji črtež nam kaže misijonske postaje, kjer delujejo slovenski misijonarji na Madagaskarju. V levem kotu zgoraj položaj slovenskega delokroga na otoku (v črnem); ostalo kaže isto področje s kraji, cestami, ki jih vežejo (razdalje označene v km), in z rekami, ki jih je treba ob potovanjih prekoračiti. Kajpada še niso vsi kraji zasedeni s Slovenci, mnogi še čakajo na naše moči, tako na primer Befotaka, Manambondro in Sandravinaňy.

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Ko to pišemo, se vrši v Rimu **Mednarodni misijonski kongres**, o katerem smo že pisali v prejšnjih številkah. Tu naj samo razodenemo, da se bo v okviru tega kongresa vršilo, če bo količjak čas dopuščal, nekako slovensko misijonsko zborovanje, ki bi se ga udeležili vsi sodelavci in udeleženci slovenskega rodu. Sestanek naj bi na podlagi več poročevalcev posvetil v sedanjo problematiko slovenske misijonske akcije. Tudi naše uredništvo je poslalo na povabilo msgr. Jezernika, organizatorja vsega kongresa, tudi tega slovenskega sestanka, sestavek o misijonskem delu izven slovenskih državnih meja. V pregled spadajo vsi slovenski misijonarji in vse slovensko misijonsko zaledje v zamejstvu in izseljenstvu. Objavimo ga tudi v eni naslednjih številka našega lista.

Svetovna, tudi slovenska misijonska nedelja bo gotovo povod raznim misijonskim prireditvam med našimi rojaki po svetu; **poročila o njih** tudi spadajo v naš list. Zato lepo prosimo vse prireditelje, da nam čim prej poročajo o svojem praznovanju tega vesoljnega misijonskega dne. Če morejo, naj priložijo tudi zadevne fotografske posnetke.

Ko že omenjamo misijonske prireditve, se zdaj nudijo nekatere lepe priložnosti za **misijonska srečanja v Argentini in kmalu tudi v Kanadi**. V Argentini se mude kar trije malgaški misijonarji, Buh, Opeka in Sušnik; priporočamo, da jih Domovi povabijo za misijonska predavanja, saj imajo tudi zanimive slike s seboj. Misijonska nedelja s skupno proslavo v Buenos Airesu bo mogla le nekaterim posredovati to srečanje z misijonarji, več jih bo srečanje doživelo po posameznih slovenskih središčih. Priporočamo tudi rojakom v Kanadi, kamor odide v naslednjih tednih gospod Franc Buh na obisk k sorodnikom in rojakom sploh, naj ne zamude prilike za srečanje s pionirjem slovenskega misijona na Madagaskarju!

Kot smo že omenjali v prejšnji številki, je argentinski rojak **Pavel Fajdiga** spet službeno obiskal razne dežele Azije, a je porabil tudi priliko, da je obiskal nekatere misijonarje. O tem vsem piše v „**Svobodni Sloveniji**“, argentinskem slovenskem tedniku; priporočamo branje njegovih popotnih vtisov, zlasti srečanj s slovenskimi misijonarji!

Rojak mons. dr. Maksimilijan Jezernik je v Rimu tudi odgovorni urednik mesečnika **URBANIANA**, ki je uradno informativno glasilo papeške misijonske univerze; do nas je prišla 7. številka letošnjega prvega letnika. Iz Rima so nam pa tudi poslali prospekt posebnega **misijonskega tečaja za misijonarje**, ki na njem žele čim bolj usodobiti svoje teološko-pastoralno znanje v pripravo ali v izboljšanje svojega misijonskega delovanja. Tečaj se začne novembra in konča sredi maja. Tečaj je na skrbi papeške misijonske univerze, ga vodi direktor, ki ga imenuje univerzitetni senat, bodo predavali na njem univerzitetni profesorji in drugi strokovnjaki v stvari (med njimi tudi Slovenci) in bo podeljeval diplomo o narejenem tečaju udeležencem. Priporočljivo zlasti za pripravnike v misijone, pa tudi za misijonarje na oddihu, pred povratkom na misijonsko polje.

Naslovna slika pričujoče številke nam kaže izročanje novomašnega križa misijonarju Petru Opeku CM pred vstopom v cerkev Marije Kraljice v Slovenski vasi. Govori mu, v narodni noši, ena njegovih sestra.

NOVA
MAŠA
MISIJONARJA
PETRA
OPEKA CM
V
SLOVENSKI
VASI

Fotografije „K. M.“

Doživeli smo jo, hvala Bogu! Dolga je bila pot do nje, a zdaj nam je skoraj hudo, da je minila, tako lepo je bilo.

Opeka je bil eden prvih gojencev Misijonskega zavoda Baragovega misijonišča, kjer se je vzdajal in šolal do nekako petnajstega leta. Nadaljeval je v družbeni gimnaziji v Escobarju, saj Baragovo misijonišče tedaj še ni imelo popolne gimnazije. Po končani srednji šoli je vstopil v Misijonsko družbo, napravil novicijat in nekaj časa študiral. Potem smo ga napotili v Slovenijo, v želji, da se kot bodoči slovenski misijonar čim bolj vsestransko usposobi za delo v slovenskem malgaškem misijonu. Iz misijonske vneme in iz potrebe je po končanem študiju filozofije že odšel na Madagaskar, kjer so slovenski

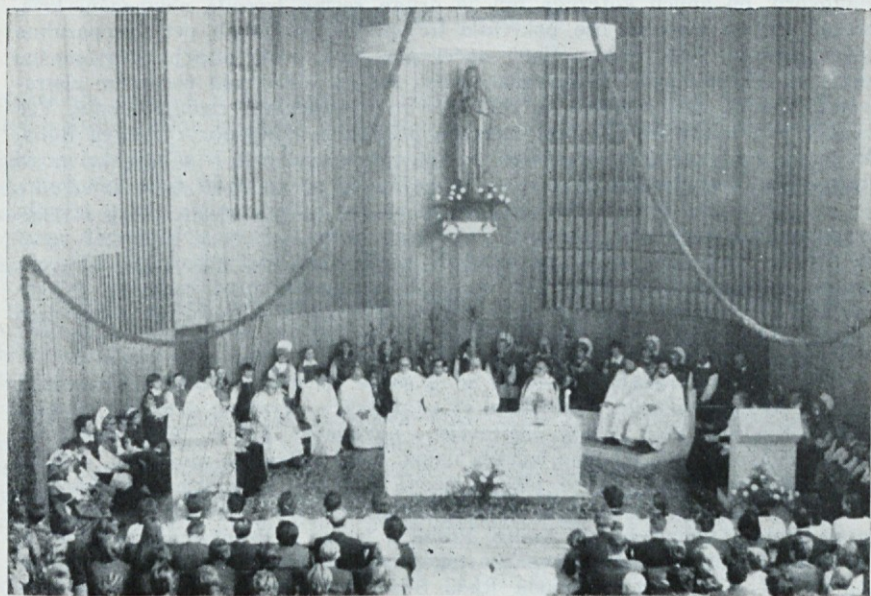
trove, pri očetu gradbeniku priučene gradbene sposobnosti bi jim prišle kot nalašč. In res je Peter v svojem dveletnem življenju tamkaj prostorno stavbo skoraj dokončal, da jo je mogel zaključiti tja za njim došli laični misijonar Lovro Štanta, brat misijonarja Ivana Štanta. On sam se je vrnil v Slovenijo, a od tam odšel na triletni teološki študij v Pariz. Po dokončanem študiju se je vrnil v Ljubljano in bil v stolnici posvečen za dijakona.

Duhovniško posvečenje in novo mašo pa je želel doživeti v Argentini, kjer se je rodil iz številne slovenske družine in kjer so se mu gradili temelji duhovniškega in misijonskega poklica. Da doživita njegovo novo mašo, sta prišla iz Slovenije njegov sogojenec Misijonskega zavoda (ki je imel že pred dvema letoma v Slovenski vasi svojo novo mašo) Rado Sušnik CM, kateri je porabil priliko tudi za slovo od svojih domačih, ki žive v Argentini, pred svojim odhodom na Madagaskar, kamor odhaja na delo tudi on, pa gojenec Misijonskega zavoda, ki tudi študira bogoslovje v Ljubljani, Jože Bokalič, kateri je želel doživeti svoje počitnice pri svoji družini v Slovenski vasi, sredi svojega večletnega študija v Sloveniji. Iz Madagaskarja samega pa je prišel kot zastopnik tamkajšnjega Petrovega družbenega predstojnika in vseh slovenskih misijonarjev in misijonark, pionir slovenskega malgaškega misijona Franc Buh CM, ki ga je novomašnik naprosil za slavnostnega pridigarja.

Duhovniško posvečenje v lujanski baziliki je bilo veličastno in globoko ganljivo. Izvršilo se je 28. septembra ob sedmih zvečer ob priliki večerne farne službe božje, ko po baziliki ni več neprestano se premikajočih pobožnih romarjev, ampak se napolni z verniki lujanske župnije. Radi izrednosti posvečenja se je cerkev bolj napolnila kot običajno. Iz novomašnikovega rojstnega kraja Ramos Mejía je prišel poln velik avtobus sorodnikov in drugih rojakov, prav tako velik avtobus iz Slovenske vasi, številni pa so prihajali s svojimi avtomobili. Pred cerkvijo sta nas pozdravili argentinska in slovenska zastava. Ob sedmih je liturgični napovedovalec po zvočnikih orisal dosedanjo posvečenčevo življenjsko pot in tudi povdaril, da bo kot duhovnik deloval na Madagaskarju. Nato se je začel po cerkvi pomikati sprevid: strežniki, okrog 16 duhovnikov somaševalcev, posvečenec in posvečevalec krajevni škof Alojzij Tome. Pozdravilo jih je petje zbora gimnazije šolskih bratov lujanskega mesta ob spremljavi orgel. Med somaševalci so bili številni nekdanji predstojniki in vzgojitelji novomašnika iz treh provinc Misijonske družbe, argentinske, jugoslovanske in malgaške, kakor tudi več drugih slovenskih in argentinskih duhovnikov. Posvečenje se je izvršilo pred darovanjem. Posebno ganljiv je bil začetni prizor, ko sta novomašnikova oče in mati takorekoč prepustila Cerkvi in Bogu svojega sina v sveto službo Očetu in bratom in ko ju je sin po posvečenju objel, kakor tudi vse svoje sorodnike. Sploh sta bila starša in njuna žrtev vidno povdarjena ves potek posvečenja in službe božje. Sveto obhajilo sta delila škof posvečevalec in posvečenec sam, pa še več drugih duhovnikov. Ob koncu maše je spregovoril novomašnik in se je v kratkih, pa jedrnatih besedah zahvalil Cerkvi in škofu za posvečenje in staršem, da so mu dali življenje ter ga darovali sveti službi. Po končani službi božji se novomašnik kar ni mogel iztrgati iz srede vernikov, ki so ga, presunjeni od veličine dogodka, takorekoč oblegali, želeč mu božje pomoči na njegovi bodoči duhovniški in misijonski poti. Končno smo se zbrali

Z nove maše Petra Opeka: Zgoraj novomašnik s staršema posluša pozdrav pred cerkvijo. V ozadju msgr. Anton Orehar — Spodaj pogled na presbiterij cerkve Marije Kraljice med pridigo misijonarja Franca Buha. Novomašnik na sedežu desno, ob njem Rado Sušnik.

misijonarji hoteli zgraditi osrednjo misijonsko postajo v Vangaindrano; Pe- v veliki slavnostni sprejemnici lujanske bazilike, kjer je bil pripravljen mrzel prigrizek.

Sledil je teden dni priprav na novomašno slovesnost v Slovenski vasi, ki je vsa zaživela v posebnem prazničnem razpoloženju. Priprave niso bile le v pletenju vencev, ampak predvsem tudi v tridnevni duhovni obnovi, ki so jo zlasti za mladino pripravili novomašnik, misijonarja Buh in Sušnik, pa novomašnikov tovariš Jože Bokalič. V sredo, četrtek in petek zvečer se je vsakokrat cerkev napolnila, ob govorih in daritvenih molitvah ter s kitarami spremljanim petjem so se srca mladine ogrela in povezavala s Kristusom, novomašnikom in med seboj.

Na nedeljo nove maše je bilo vreme prekrasno. Nova maša je bila napovedana ob pol desetih, a okrog tristo svatov se je začelo že veliko preje zbirati na dvorišču Misijonskega zavoda, kjer so jim pripenjali cvetje in zelenje; med njimi je bilo veliko število narodnih noš. Iz Misijonskega zavoda se je razvil sprevod pred cerkev Marije Kraljice. Med duhovniki somaševalci so bili poleg novomašnika: mons. Orehar in novomašni pridigar Franc Buh, odhajajoči misijonar Rado Sušnik, vizitator argentinske province Misijonske družbe Tomaž Gutiérrez, bivši generalni asistent Misijonske družbe Aleksander Rogazio in en en drug argentinski sobrat, od Slovencev pa sedanji superior Baragovega Misijonišča in vodja Misijonskega zavoda Franc Sodja CM, krajevni župnik Andrej Prebil CM in Janez Petek CM, pa spiritual dr. Filip Žakelj, Mirko Grbec, in drugi. Pred vhomom v cerkev je novomašniku spregovorila ena njegovih sester v narodni noši v prekrasnem nagovoru, ob koncu katerega mu je druga sestra izročila novomašni križ, nakar sta ga mati in oče pokrižala in sprevod se je ob petju nepozabne „Novomašnik, bod' pozdravljen“ začel pomikati proti oltarju. Novomašno petje so oskrbeli pevci iz Slovenske vasi, res na višini pod vodstvom zborovodje Meleta. Vsa slavnost je zelo lepo in v najlepšem redu potekala. Vsa cerkev je prisluhnila izbranim besedam pridigarja misijonarja Franca Buha, ki je na svoj način novomašniku in ljudem spregovoril o veliki skrivnosti duhovnika Gospodevega. K svetemu obhajilu, ki so ga delili trije duhovniki, je pristopila vsa cerkev. Po maši se je ob petju cerkvenega zbora izvedlo tradicionalno darovanje. Omeniti je okusen okras cerkve z bogatimi venci in drugim okrasjem, ki so ga oskrbele pred vsem vaščanke pod vodstvom matere misijonarja Sušnika; ni manjkal tudi napis pred cerkvijo „Novomašnik, bod' pozdravljen“, in celo dva mala mlaja z vihrajočima zastavama sta nas spominjala na lepoto novih maš v domovini.

Po končani argentinski službi božji so se vsi svatje vrnili pred cerkev, kjer so se fotografirali. Takoj nato so se podali v okrašeno dvorano kolegija Marije Kraljice, kjer je bilo pripravljeno novomašno kosilo. Na zavesi odra za novomašnikom je bil lepo izdelan napis: Vsak človek je moj brat, vodilna novomašnikova ideja, ki je bila izražena tudi na novomašnih podobicah. Med kosilom se je vrsta govornikov komaj zvrstila: novomašni pridigar, mons. Anton Orehar, župnik Andrej Prebil, v imenu sorodnikov gospod Jelenc, dr. Filip Žakelj, v imenu Slovenske misijonske zveze Lojze Rezelj, v imenu sogojencev Misijonskega zavoda Rado Sušnik. Predsednik centralnega slo-

Fotografiranje pred cerkvijo Marije Kraljice v Slovenski vasi v Argentini, ob novi maši misijonarja Petra Opeka CM.

venskega društva v Argentini Marijan Loboda, ki je bil tudi med svati s svojo gospo, sploh ni prišel do besede. Na koncu je spregovoril novomašnik sam in se zahvalil vsem, zlasti staršem in vzgojiteljem, ki so mu pomagali do doživete sreče. Izrazil je željo, naj bi se novomašno slavlje ne končalo, ampak naj bi trajalo naprej in naprej, kot bo novomašnik odslej maševal dan za dnem. Po kosilu smo se vsi podali v cerkev, kjer smo po petih litanijah iz srca zapeli Hvala večnemu Bogu za misijonsko novo mašo.

Po litanijah se je v isti dvorani zbrala vsa vaška in še druga slovenska mladina ter tudi nekaj argentinskih mladih prijateljev in se se, kakor ob tridnevnicu duhovno, zdaj vsestransko poveselili s svojim duhovniškim prijateljem misijonarjem.

Kot nekak misijonski zaključek nove maše je skupina tradicionalnih misijonskih delavcev v Argentini naslednji dan povabila ne le novomašnika. ampak tudi misijonarja Buha in njunega novega sodelavca Rada Sušnika na večerjo v Slovenskem domu v San Juste, hoteč se z njimi v miru pogovoriti o njihovem misijonskem delovanju v preteklosti in v bodočnosti.

Skratka: Nova maša Petra Opeka je bilo izredno duhovno in misijonsko doživetje.

SLOVESNI DAN V CHIENGMAIU

Praznik Povišanja Sv. Križa, nedelja 14. septembra v svetem letu 1975

Piše s. FRANČIŠKA NOVAK O.S.U., Chiangmai, Tajska

Krščanske protestantske misijonske skupine delujejo v Severnem Siamu že skoro 100 let, a Chiengmaiski katoliški misijon je veliko mlajši, šele iz l. 1930, saj bo naš uršulinski zavod Regina Coeli tudi praznoval svoj zlati jubilej šele čez 7 let, če Bog da. Misijonarji Pariške Misijonske Družbe so ga imeli v oskrbi vse do l. 1952, ko so prišli francoski misijonarji Bétharram-ske Družbe Presv. Srca, ko so bili izgnani iz Južne Kitajske. Nadaljevali so svoje misijonsko delo v tem trdno budističnem mestu, njegovi okolici in pa zlasti med primitivnimi animističnimi gorskimi plemeni, podobnimi onim na Kitajskem.

Mgr. Lucien Lacoste, posvečen v škofa v Tali na južnem Kitajskem že l. 1949, je prevzel vodstvo najprej prefektуре in potem, ko smo l. 1965 dobili domačo hierarhijo, škofije Chiangmai. Njegovo škofijsko geslo je: "DUM OMNI MODO CHRISTUS ANNUNCIETUR", Fil. 1, 18, - "Da se le oznanja Kristus..."

Z vso močjo svoje misijonske duše ga je skušal uresničiti. Misijonar klene, junaške vrste, poln požrtvovalne ljubezni do Kristusa in njegovih ubogih in najbolj zapostavljenih, v večnih potovanjih, največ peš, preko gora, gozdov in rek, sredi mnogih nevarnosti, jim je nosil novico o odrešenju in zveličanju. Lepa stolnica v Chiangmai-u je tudi sad njegovih trudov in prizadevanj. Optimist, navajen vse gledati v najboljši luči, potrpežljiv, točen, usmiljen in ljubezniv do vseh, katoličanov in ne-katoličanov, gostoljuben, v pomoč in oporo vsem za dušo in telo, na tej Chiengmajski zemlji teh 21 let... Takole so ga hvalili hvaležni verniki: "... Zdaj se poslavljate od nas. Zaslužili ste počitek po tako težkem delu, a ne, na novo greste orat misijonsko ledino v postajo Vieng-Pa-Pao... Vaša moč je neizmerna... Iz srca smo Vam hvaležni. To slovo je samo začasno, spet se snidemo pred Obličjem Vsemogočnega in tam za večno ne bo več ločitve..."

Takole pristrčno so se Chiengmaiski katoličani poslovili od svojega že priletnega škofa in nič manj iskreno sprejeli novega TAJSKEGA.

Že pred meseci se je Mgr. Lacoste prostovoljno odpovedal škofiji in prosil preko papeškega pronuncija od sv. očeta namestnika TAJCA. Tudi drugi škofje misijonarji so to že storili, a Mgr. Lacoste je prvi, ki je že dobil naslednika.

Ta je prišel v suhi pa zelo dinamični osebi Mgr. Roberta Raht Bamrungtrakul, ki je pred 6 leti postal škof v Ratburi, kakih 100 km jugovzhodno od Bangkoka. Ratburi je bil vrsto let srce cvetoče salezijanske škofije, ki se je raztezala od Nakron Pathom-a, zahodno od Bangkoka, pa doli po ozkem skoro 1000 km dolgem pasu do malazijske meje. L. 1969 so salezijanci odstopili severni, najbolj razviti del ško-

Papeški pronuncij msgr. Giovanni Moretti z novim chiengmajskim škofom. Spodaj: V sredi novi škof, na njegovi desni odhajajoči francoski škof Lucien Lacoste, na njegovi levi pronuncij Moretti, ki se rad podpiše tudi Janez, kajti je sin slovenske matere, in drugi cerkveni dostojanstvenik: Slike je poslala s. Frančiška Novak OSU, ki o vsem tem poroča v pričujočem članku.

bili vsi tajski, glasbeniki so počeni ob njih na preprogah iz bambusa kot je to narodna navada.

fije domačim duhovnikom z Mgr. Rahtom na čelu, sami pa so ohranili še bolj zaostali južni del s škofijskim sedežem v Surathani.

Zdaj je prišla vrsta na Mgr. Rahta, da spet prostovoljno zapusti cvetočo škofijo, kjer so tajski duhovniki že v dobrem številu in je pastoralno, katehetsko in tudi misijonsko delo na višini, da gre orat ledino v Chiengmajsko provinco, kjer je budizem močno ukoreninjen v mestih in kjer so številna zanemarjena poljezična gorska plemena, ki so jih Bétharramski misijonarji v velikih številih pridobili za božje Kraljestvo, a kjer so zdaj velikanske zapreke in nevarnosti vseh vrst... Katoličanov je vseh skupaj v škofiji nekaj manj od 8.000 in še skoro 4.000 gorjancev, ki se pripravljajo na krst. V mestu Chiengmai je komaj 800 katoličanov. Tu pomaga župniku Mirku Trusgnach edini tajski duhovnik Chiengmajske škofije, mladi g. Ciril Niphot. Socialno delo za najbolj uboge mu je silno pri srcu in zna tudi druge navdušiti zanj. Odkar že več mesecev v bližnji mejni provinciji Nan nečloveško trpe begunci iz Laosa, jim je šel s člani Vincencijeve konference že večkrat na pomoč vkljub slabemu zdravju in mnogim zaprekam. Naj Gospod Jezus sam vzbudi poklice v srcih naših mladih in kmalu pomnoži število domačih duhovnikov!

Naš novi tajski škof ima za geslo ono sv. Pija X: "Instaurare omnia in Christo." Efez. 1, 10, - „Vse obnoviti v Kristusu“. Edini katoličan v svoji družini je že v zrelih letih prejel sv. krst in postal duhovnik. Vse obnoviti, podrediti Kristusu, Odrešeniku! Katehetsko, pastoralno, liturgično delo mu je najbolj pri srcu. Koliko upov za Chiengmajsko škofijo!

14. sept. se je za slovesnost v slovo misijonskemu škofu in na ustoličenje domačega škofa zbrala v Chiengmaiski stolnici res pisana množica. Nad 500 kristjanov je prišlo z avtobusi iz nad 800 km oddaljenega Ratburi in z njimi kakih 50 fantov iz malega semenišča. Od škofa Lacoste so se prišli poslovit zastopniki različnih misijonov v provinci Chiengmai, med njimi mnogi gorjanci v svojih pestrih nenavadnih oblekah...

Saj smo videli Chiengmaisko stolnico polno ljudstva lani 16. marca za slovesnost srebrnega jubileja škofovstva priljubljenega Mgr. Lacoste-a in hkrati smo praznovali prihod svetega leta, a takrat je bilo ljudstvo drugače ubrano. To pot je vel poseben duh hvaležnosti ob slovesu, tihe žalostne zavesti, da na svetu vse mine in da živimo v časih največjih in najhitrejših sprememb, ki jih je poznala zgodovina človeštva... in pa duh upanja, veselega pričakovanja novih časov.

Srednja in stranski ladji cerkve so bile prepolne vernikov, pa tudi drugih, ki so prišli iz radovednosti, a vsi so bili zavzeti od resnosti ure. Na levi strani prostornega svetišča je bil prostor odmerjen redovnicam, kakih 60 iz Chiengmaiske škofije, iz Ratburi in od drugod. Na desni strani je bil isti prostor rezerviran tajski godbi in zboru. Skupaj s protestanti so katoličani glasbeniki, pevci in pevke pripravili krasno liturgično petje in glasbo čisto v tajskem slogu. Instrumenti so

Gospod usmili se, „Kha te Phra Choa, tho song phr karuna thuen“
Kyrie eleyson... Slava Bogu na višavah, Svet, Svet, Svet, si Ti
Gospod... Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, in še več pesmi
nalašč za to priliko prirejenih, v pristnem tajskem slogu – za sprejem
novega tajskega škofa. Množica duhovnikov, misijonarjev, domačinov,
ki so prišli iz skoro vse dežele, je polnila svetišče in potem škofje,
nadškof iz Bangkoka in papeški pronuncij Mgr. Moretti s škofom, ki
je zapuščal, in njegovim naslednikom. (Mgr. Giovanni Moretti je po
materi Slovenec, po očetu Italijan.)

Ganljivo je bilo, ko so brali papeško bulo, ko je Mgr. Lacoste
tako odločno in ponižno odstopil svoje mesto novemu škofu, ki je
breme velikodušno, pa tako resno in odgovorno sprejel.

Na koncu evharistične daritve so se verniki še enkrat, kar pred
oltarjem poslovali od dragega škofa in iskreno sprejeli novega, oba
obdarovali z dišečimi narodnimi girnaldami kar okrog vratu, s cvetjem
in drugimi darili, kot jih iznajde le fini tajski čut – in slovesnost je
bila končana.

(Mislila sem na našega škofa Dr. Rožmana: „Crucis pondus et
praemium...!“ Da bi se le zgodovina prebridko ne ponovila!)

Dan Povišanja Sv. Križa! „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega
edinega Sina, da bi se nihče, ki vanj veruje, ne pogubil, ampak imel
večno življenje.“ (Janez 3, 16). Sina, ki je bil pokorn do smrti, smrti
na križu. Zato ga je tudi Bog povišal in mu dal ime, ki je nad vsa imena,
da se v imenu Jezusovem pripogne vsako koleno... in vsaj jezik pri-
zna, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta.“ Fil. 2, 8-11.

Da, na ta pomembni dan v Chiengmaiski stolnici smo čutili in
globoko doživeli Odrešenikovo božansko veličino in pa njegovo ponižno
usmiljeno ljubezen, ki naj prodre v najgloblje nižine nas vseh, in nas
dvigne in vodi v Odrešenje in Večno življenje.

SEM SKORAJ POZABIL

VLADIMIR KOS, Japonska

Sem skoraj pozabil,
kako je z obrazom
slovenske pomladi –
nebo je iz bambusov barv.

Sem skoraj pozabil
pšenice valovanje
in trte in panje –
od bobnov ob bobnih morjā...

Še nageljni tlijo?
Gozdovi zvonijo?
Oblakom mudi se? –
Ker tukaj le tiho rosí.

Le Jezus je isti,
in ljuba Marija,
in milost je blizu –
le veter pred templom sedi.

Škof Salatka prejema od šmartinskega kaplana Žnidarja spominsko svečo.

ŠKOF BARAGOVE ŠKOFIJE V SLOVENIJI

Marketski škof Salatka je obiskal Slovenijo. In sicer vse kraje, kjer je živel in deloval škof Baraga. Bil je tudi v Šmartnem pri Kranju, kjer je bil Baraga kaplan. Sedanji kaplan Žnidar mu je izročil spominsko svečo, ki so jo poklonili farani, ganjeni, da jih je obiskal škof Salatka, naslednik Baragov na marketski škofiji.

BARAGOV DAN V KLEVELANDU

Klevelandski škof Hickey je za 28. septembra oklical „Baragov dan“. Ob pol treh popoldne je bila koncelebrirana maša, pri kateri je bil glavni celebrant škof Hickey sam in ob njem marketski škof Salatka, pa seveda veliko – zlasti slovenskih – duhovnikov. Ob štirih, torej takoj po slovesni maši pa je bila Baragu na čast akademija, na kateri so nastopala slovenska društva v Klevelandu in pevski zbori. Glavni organizator vse te prireditve je bil Šentviški kaplan g. Jože Božnar.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

IZ MISIJONSKEGA ZAVODA

V šolskem letu 1975 je bilo v zavodu zgubljano življenje, veseli in tudi manj veseli dogodki. Že v počitnicah se je začela borba za življenje in smrt enega gojencev, brata misijonarja Sušnika; izgubil je šolsko leto, a Bog mu je končno vrnil zdravje. Poleg tega pri drugih: zlomljena roka, poškodovani gležnji in še kaj, kar nekam sodi v skupino mladih fantov.

Bilo je dosti nenavadnih dogodkov: vrnitev sedmih fantov iz Kanade, priprava sedmih drugih, da gredo v Kanado. Obisk mladega Kanadčana za tri mesece. Prihod bogoslovca Bokaliča, potem malgaških misijonarjev Opeke in Sušnika, nazadnje prihod misijonarja Buha, nova maša, misijonska nedelja, domače prireditve in še in še.

Glavno pa je seveda – poleg religioznega življenja in karakterne vzgoje – bilo učenje. In v vsej zgodovini zavoda niso dijaki imeli toliko priložnosti za izobrazbo kot prav to leto. Poleg rednega šolskega dela, slovenskega programa, posebnega zavodskega programa za širjenje obzorja in spoznavanja zgodovine umetnosti, glasbe in slovstva, je bil poseben poudarek dan na učenje jezikov.

Že lani smo imeli edinstveno srečo, da je prišla na pomoč gdč. Marija Babič. Učila je angleščino, francoščino, nemščino in petje. Letos je prišla znova, ker je smatrala za potrebno, da nekako dopolni svoje delo. S seboj pa je pripeljala še svojo prijateljico gdč. Sonjo Kolenko. In dva meseca nato se jima je pridružila še gdč. Mili Kus. Vse tri so iz župnije Brezmadežne v Torontu, kjer že vsa leta zavod v dobrih ljudeh dobiva oporo. Sadovi niso izostali. Zavod se mora iskreno zahvaliti vsem trem za ogromno delo, ki so ga opravile, pa tudi za samo dejstvo, da so pustile svoje delo ali učenje in se posvetile gojencem. Nobenega dvoma pa ni, da se moramo posebej zahvaliti gdč. Mariji Babič, ki je z lansko odločitvijo bila povod vsega tega. Tik pred odhodom je bila poplačana z uspelim koncertom, ki ga

Marija Babič

je pripravila. In njeno delo zdaj fantje sami nadaljujejo. Organizirali so z vaško mladino mladinsko mašo na mladinski dan. Ker je bilo to prvič v zgodovini župnije, da je v nedeljo zadonela po cerkvi pesem, ki zajame mladino, je bilo seveda tudi dosti komentarjev. Potem so gojenci s celotnim zborom sodelovali pri tridnevni, ki je bila organizirana kot priprava na novo mašo. In ni dvoma, da bo to delo ostalo in se razvijalo naprej. Gdč. Babič je dosegla to, kar smo želeli: ogrela je nekaj fantov za glasbo in ti bodo zdaj mogli tudi v njeni odsotnosti nadaljevati, kar je pričela.

Uspehi v učenju jezikov se ne dajo tako vidno dokazati. A vendar bosta dve skupini fantov, ki po zaslugi deklet in po zaslugi dobrotnikov v Kanadi osvajajo angleški jezik, mogli dospeti do dosti visoke stopnje znanja. In trud, ki so ga vložile v pripravo naših laičnih misijonarjev, ki se odpravljajo na Madagaskar, ali duhovniških kandidatov, bo gotovo bogato poplačan. Tako je bilo posredno vse to delo resnično misijonsko delo. Želeli bi le, da bi čez leta mogle slišati in z zadovoljstvom sprejemati novice, da je ta ali oni od fantov, ki so jih učile, postal duhovnik ali laični misijonar ali je sicer storil kaj podobnega za božje kraljestvo, kar so storile one.

Prava nagrada pa jih čaka v večnosti.

Zdaj ob koncu leta je posebej mrzlična napetost: odhod na Madagaskar, odhod v bogoslovje v Evropo, odhod v Kanado. Pa o vsem tem poročamo drugod ali bomo še poročali.

Naj bo to priložnost, da vsem dobrotnikom znova rečemo: Bog povrni!

JOLIETSKI ODSEK MZA

Misijonska dejavnost gibanja MZA v Jolietu se lepo razvija. Vsi sodelujoči v MZA se veselimo uspehov požrtvovalnih rojakov ter rasti delujočih MZA krožkov širom ZDA, v Kanadi in drugod. Duhovni vodja gibanja MZA g. Karel A. Wolbang CM z veseljem pozdravlja vse najrazličnejše podvige in prizadevanja, zvestobo slehernega somisijonarja in laika v gibanju MZA.

Predsednica gdč. Marija Jeretina nam sporoča, da je jolietška MZA 27. aprila izvedla zopet „bake sale“, ki je uspel mnogo boljše kot prejšnji. Takole pravi:

„S prispevki v denarju nam je skupaj prineslo 361.05 dolarjev. Zelo prav nam je prišel afgan, katerega je podarila ga. Lojzka Šega, in ručice iz Japonske, katere nam je poslala sr. Katarina Jančar, ki jih je sama prejela v dar. Kot veste, na Japonskem se vsak dar prinese zaviti v svileno ruto.

Če Bog da, bomo izvedli še en „bake sale“ v jeseni. Upamo, da bo takrat glavna tajnica lahko prišla med nas. Kaj pa vi, g. Wolbang? Mislite še kaj priti v naš konec?

Zaključujem z najlepšimi misijonskimi pozdravi. — Marija Jeretina.

Kasneje nam je poslala gdč. Jeretinova še naslednje poročilo o delovanju njihovega odseka MZA:

„Misijonske sestanke imamo le od časa do časa, po potrebi. Njih potek je približno takšen: Pričetek z molitvijo. Potem pregledamo zapisnik, kaj smo sklenili na zadnjem sestanku in če smo sklepe izvršili. Preberemo važno prejeto pošto od misijonarjev. Posvetujemo se, kaj bi se dalo znanaprej storiti.

Odborniki, ki so ponavadi vsi navzoči, sodelujejo s predlogi. Prebrali smo več-
ših tudi kakšno duhovno misel, vendar ker nimamo duhovnega vodja krožka,
nam v tem oziru precej manjka.

Naš odbor je sledeč: predsednica moja malenkost, podpredsednica ga.
Angela Čebašek, tajnica ga. Slavka Schoener, blagajničarka ga. Lojzka Šega
in potem so še nadzorni odborniki: ga. Marija Mavec, g. Janez Gerjol in
g. Stane Šega.

Z mesečno članarino smo parkrat poskusili, pa ni šlo. Ljudje pač daru-
jejo, kadar morejo, in se smatrajo za misijonske prijatelje. Siliti seveda ne
moremo, v kelikor so pač pripravljeni, prispevajo.“

Tako si jolietška MZA v gibanju prizadeva na svejski način priti do
sredstev, da lahko razveseli misijonarja, misijonarko tudi z materialnim dar-
rom. Brez dvoma, da molitve in tihih žrtev ne pozablja, saj jo MZA zelo
vedno in povsod poudarja.

Senja Ferjan, glavna tajnica MZA

VELIKONOČNA OBLJUBA

Pesnik-misijonar praznuje sam z naravo na obali Japonskega Tihega Oceana.
sam in poln upanja na novi svet, ki bo nekoč rojen iz zmagovalne Jezu-
sove krvi.

Jamabúki,
gram z rumenim glasom –
nič ne poj otožno
to pomlad!

Ptič Hotótogísu
s krhkim basom –
ne vznemirjaj v vejah
src livad!

Pel bom vama,
dasi uredniki
drug za drugim mro
od praznih žlic.

Pel bom vama,
dasi spomeniki
ne vedo o slavi
zdomskih vic.

Dal bom zloge
stavkom onemelim,
pisanim s snovjo
neznanih črt,

pisanim s krvjo
valovom belim.
Pel bom,
ker je Bog prekrizal smrt.

VLADIMIR KOS

PO MISIJONSKEM SVETU

Kdor ima več kot tri otroke, ne sme dobiti nobene javne službe. To je bil predlog zdravstvenega ministra Patila v Indiji. On je mnenja, da bi tak mož dokazoval, da ne razume ali noče razumeti položaja v Indiji, kjer preobljudenost prinaša vedno večjo revščino in lakoto. Izjema bi bil samo tak kandidat, ki bi se dal sterilizirati.

Misijonski zdravniški zavod v Padovi (Collegio universitario aspiranti i medici missionari) je v 25 letih svojega obstoja poslal v misijone 400 zdravnikov. Pred 25 leti je ta zavod ustanovil dr. Franc Canova, ki je že prej deloval kot zdravnik v misijonih. Podprl ga je padovski škof Bartignon in škofija je zavodu dala tudi denarno pomoč. Po mnenju škofa je prav ta zavod stalni pobudnik misijonske misli v škofiji.

V Nigeriji je bil od 31. avgusta do 6. septembra mednarodni razgovor o položaju in nalogah Cerkve v novonastalih afriških državah. Bilo je srečanje strokovnjakov iz mnogih dežel. Vsi so čutili, kako važno je prav zdaj začrtati jasne linije, ko se Afrika v celoti bori za svobodo in avtentičnost. Cerkev pri naporih mladih držav ne more stati ob strani. Nasprotno: vprav ona je poklicana, da v teh odločilnih trenutkih in pri tako važnih nalogah pomaga usmerjati to preobrazbo afriških narodov v pravo smer. Zato je kongres velikega pomena, čeprav je bil namenjen le teologom in strokovnjakom iz političnega in socialnega področja.

Čanghajškcvi testament, ki so ga objavili en dan po njegovi smrti, se pričinja z besedami: „V svojem življenju nisem niti za trenutek postal nezvest krščanski veri in idealom dr. Sunjatsena.“ Isto je poudaril v pogrebem govoru kardinal Yupin. Čanghajšek, ki je 50 let služil svojemu narodu, je doživel strašno katastrofo bega in umika. Vsi protikomunistični Kitajci ga bodo ohranili v lepem spominu. Papež Pavel VI. je poslal sožalno brzojavko njegovi ženi. Oba sta že v svojih mladih letih postala člana baptistične krščanske vere. Isti veri je pripadal tudi oče „kitajske revolucije“ Sunjatsen.

Na Formozi je policija prav na dan Čanghajškove smrti zaplenila novo izdajo svetega pisma, prevedenega v domači tajvanski jezik. Vlada je namreč načrtno gojila in uvajala pekinški tajski jezik, zato ni dopustila tega prevoda, ki bi pospeševal formoški dialekt, bi rekli po naše. Isto so delali Japonci, ko so imeli v zasedi Formozo. Vsiljevali so v vseh šolah japonski jezik. Zato je prvo in drugo domačine prizadelo.

Rdeča Kitajska ima razmeroma bogato radio-oddajno mrežo. Svoja poročila pošilja tudi v tujino. Posebno se Kitajska zanima za južno-vzhodne azijske dežele. Tako ima posebne oddaje za Burmo, Malazijo, Tajlandijo, Tajvan, Kambodžo itd. Čeprav je nadzor velik, vendar pa obratno Kitajci doma lovijo postaje izven mej rdeče Kitajske. Redki so, ki imajo svoj privatni radio. A od tam izvirajo v za-

upne skupine poročila, ki jih dobe v posebnih „kitajskih oddajah“ iz Avstralije, Japonske, Formoze in zlasti iz Hongkonga. Med temi oddajami so tudi katoliške religiozne ure. Tako preko radia v Kitajski sami nastaja boj idej.

V Togo se večajo napetosti med Cerkvijo in državo. Po sredi je isti problem: afrikanizacija, vsak jo pojmuje nekoliko po svoje. In kot v Zaire tako se tudi v Togo napetost koncentriira v predstavnikih obeh strank: predsednikom generalom Eyadema in škofom Ogukija Atakpaha.

V Kongu pri ustvarjanju novih družin še zelo odločajo tradicije rodov. To je očitno iz pastirskega pisma kardinala Emila Biayende iz Brazzaville. Poleg temeljnih krščanskih nauk o krščanskem zakonu se obrača na starše in jih prosí, naj mladim puste svobodo v izbiri zakonskega druga in naj vzgajajo otroke z večjim poslušom za svobodo. Mladim pa naroča, naj se potrudijo, da bodo znali s starši dialogirati o odločujočih življenjskih vprašanjih. Stara in nova generacija se namreč zelo razhajata in si postajata kot dva tuja svetova.

V Južnem Vietnamu je katoličanov več kot deset odstotkov prebivalstva. To je število, ki že nekaj pomeni. Posebej, če so to zavedni kristjani. Poleg tega je ravno Južni Vietnam znan, da je poleg Južne Koreje najbolj bogat na duhovniških poklicih. Podrobni podatki so še skopi; v glavnem pa je jasno, da bo šla vietnamska Cerkve skozi velike preizkušnje in bo morala voditi trd boj za obstoj in iskati pota, kako bi tudi v novem položaju mogla opravljati svoje pastoralno delo.

Mozambik je pod novim vodstvom. Predsednik države in vodja stranke FRENULI, ki je v državi edina dovoljena, je mnenja, da bi bilo treba vse cerkve spremeniti v „bolj koristne ustanove“ kot so bolnice in šole. Tudi tu bo boj težak. Vendar istočasno prihajajo nazaj v Mozambik misijonarji, ki so prej bili ali nasilno

izgnani ali se odšli sami. Med njimi so zlasti beli očetje monfortani, misijonarke konsolata. Kljub skrajno levičarsko usmerjeni novi vladi je upati, da se bo misijonsko delo nadaljevalo, čeprav v novi obliki. Misijonarji se bodo morali odreči marsičemu, kar so gradili desetletja, in ustanavljati nove apostolske ustanove. Važno pa je, da Cerkve ostane navzgor tudi v tej preizkušnji, ki ne bo trajala vekomaj.

Stalni dijakoni v Afriki so najnovjšega datuma. Do zdaj je le nekaj nad trideset poročenih mož dobilo diakonsko posvečenje in izvršujejo kot svojo edino službo diakonsko službo po raznih župnijah. Najbolj to pospešuje Kamerun. Tam je škof Douala posvetil že enajst diakonov. Župniki so s temi dijakoni zelo zadovoljni in želja škofa je, da bi vsaka župnija imela stalnega diakona. Od ostalih afriških držav jih ima zdaj Južna Afrika šest, Alžir in Mozambik po štiri, Uganda dva in po enega Slonokoščena obala, Kongo, Zambija in Tanzanija. Mnogi se vprašujejo, ali ni to predstopnja poročenih duhovnikov.

Nova Gvineja je znana po direktorju Sékou Touré, ki je leta 1967 izgnal vse bele misijonarje. Vendar s tem Cerkev ni uničena. Čeprav je bil celo domači škof Čidimbo zaprt in je še zdaj, vseeno s pomočjo domačih duhovnikov in misijonarjev črnece iz sosednjih držav, pa s sodelovanjem laikov, posebej katehistov, Cerkev živi in napreduje. V tem času se je število katoličanov dvignilo od 30.000 na 40.000 „Božja beseda se ne da ukleniti“, je zapisal sv. Pavel. To priča tudi Nova Gvineja.

V Južnoafriški republiki so prišli na novo idejo. Ob opažanju, da med mladino upadajo duhovniški poklici, ugotavljajo, da mnogi mladi ljudje poleg svojega poklica žele sodelovati v krščanskih skupnostih. Pred dvema letoma so ustanovili središče za duhovniške poklice, ki ni nikako semenišče ali zavod, ampak zbirališče, kjer mladi najdejo kraj in čas za pre-

Koadjutor škofije v Hanoiu, Severni Vietnam, se je kot prvi zastopnik cerkve v tej komunistično vodeni deželi udeležil škofijske sinode v Rimu. V razgovoru s škofom iz Osake, Japonska.

mišljanje, molitev in katehezo. Čez leto dni gredo že na prakso v župnije. Tečaj traja dve leti in upaje, da bo iz vrst teh fantov prišla vrsta duhovniških poklicev.

Azijske redovnice so avgusta organizirale srečanje v mestu Kyoto na Japonskem. Delegatinje so prišle iz Indije, Indonezije, Hongkonga, Malazije, Formoze in Koreje. Taka srečanja so bila že pred leti v Hongkongu in na Filipinih. Namen je razgovor o evangelizaciji redovnic. Poudarek je predvsem na pomoči revežem in pogovoru z nekrščanskimi verskimi skupinami.

Tajnik ekumenskega sveta cerkva Potter je poslal v Angolo brzozjavko trem csvobodilnim gibanjem, ki se med seboj bore za nadoblast. Prosi jih za spravljivost in mir. Zaradi teh napetosti se morda ne bo zgodilo, da bi novembra Angola dobila neodvis-

nost, kot je bilo predvideno. V spor je morala poseči portugalska vojska.

V **južnoafriški republiki** so katoliški in anglikanski škofje izdali skupno pastirsko pismo o edinosti med kristjani. Škofje dobro ugotavljajo, da to ni delo le teologov in škofov. „Edinost bomo dosegli takrat, ko bodo vsi kristjani prepričani, da je edinost sad božje volje, in bodo pripravljene prispevati vsak svoj delež.“

Sveto pismo mislijo izdati v 229 afriških jezikih. To nalogo si je naredela biblična družba. 90 prevodov mislijo oskrbeti katoličani. Ostale bodo oskrbele druge skupnosti.

V **Hanoiu** je bil na praznik sv. Petra in Pavla posvečen nov škof Le Huu Cung. Slovesnosti se je udeležilo ogromno vernikov, tako da je po petih letih bila cerkev spet nabito polna. Škof bo imel svoj sedež v Pat Dia.

naši misijonarji pišejo

INDIJA

Po dolgem času imamo tudi glas od misijonarke s. dr. MIRIAM ZALAZNIK iz družbe Blažene Marije Device (IBMV), ki misijonari v Kanpurju na severu Indije. Pismo je z dne 24. avgusta:

„Medtem sem bila takorekoč z eno nogo v grobu, ko sem 9. januarja le-

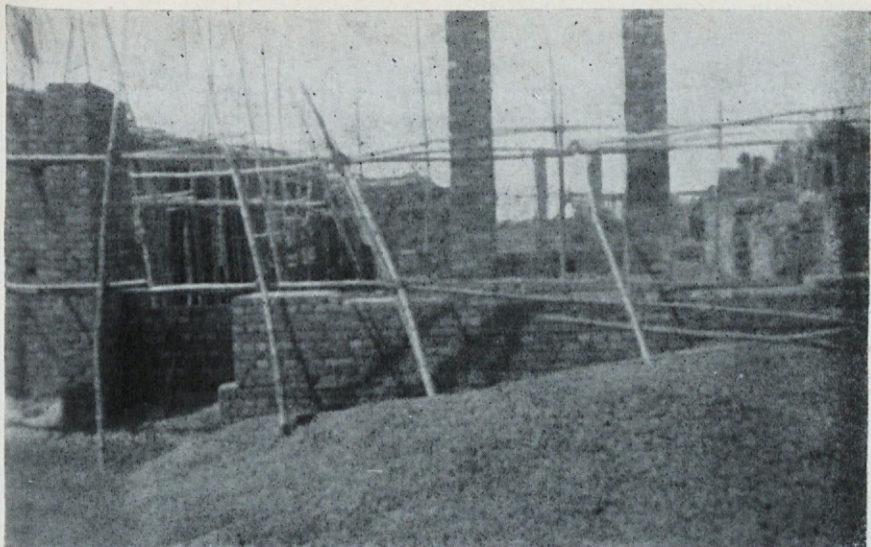
Med dvigajočimi se zidovi nove Poderžajeve cerkve v Indiji čaka zvon. . .

tos doživela srčni napad; mesec dni sem bila v bolnišnici, pa še doma potem več tednov v postelji. Zdaj je s srcem vse v redu, le krvni pritisk še ni pravi. Je pač dediščina let prevelike dejavnosti, ko se nam o kakih dopustih še sanjalo ni. . . Tudi sem zdaj že v 77. letu starosti.

Da je zdaj moje zdravje kar dobro, razvidite že iz tega, da so me spet imenovali za predsednico tukajšnjih maturitetnih izpitov v angleškem jeziku, ki so navadno vsako leto novembra. Upam, da mi Bog ohrani zdravje do takrat in da se mi ne pripeti spet kaj podobnega kot lani: Imeli smo praktične izpite iz fizike, kemije in biologije od 3. do 8. novembra. Zvečer zadnjega dne sem točila vodo in se onesvestila. To mi je skazilo obraz, ki se mi je do 12. novembra le slabo popravil, ko sem za teoretične izpite stopila pred 94 kandidatom. Seveda so me izpiti precej izčrpali in tako je potem prišel tudi srčni napad.“

Iz Asamsala se nam zahvaljuje za manjši dar iz sklada za vse slovenske misijonarje osemdesetletna loretška sestra MAGDALENA KAJNČ, ki v dopoldanskih urah še vedno dela v svojem dispanzerju. Piše, da prihajajo k nji po pomoč celo komunisti, pa se je kar sprijaznila z njimi in so ji obljubili, da bodo bolj mislili na večnost. Končava s prošnjo, naj tudi mi molimo zanjo.

Pater Poderžaj piše k tej fotografiji: začetki cerkvene stavbe v misijonu.

Misijonski brat IVAN KEŠPRET SDB se zahvaljuje za dar sobratu Zabetu in njemu, v pismu z dne 17. julija iz Madrasa. Obljublja, da bo v kratkem kaj več pisal in tudi kaj fotografij poslal. Poslani dar bo porabil za opremo šole, ki je zdaj državno priznana, pa so morali že prej nabaviti marsikaj učil v izpopolnitev, to pa jih je za dalj časa zadolžilo.

Misijonar o. STANKO PODERŽAJ S.J. nam piše dne 18. IX. sledeče:

„Vaše zelo dobrodošlo pismo sem prejel in srčna hvala vsem dobrotnikom za dar 334.50 dolarjev, ki ste mi ga poslali! Zadnje čase sem imel dvakrat mrzlico in enkrat mali karambol na cesti, zato dolgo časa nisem nikamor pisal, kaj šele članke. Potrpite!“

Istega meseca, 5. IX. se nam je oglasil tudi osemdesetletnik, brat JANEZ UDOVČ S.J., ki deluje pod Himalajo v Daarjingu. Tudi on se

zahvaljuje za misijonski dar in pripombi:

„To mi veliko pomaga, da morem pomagati revežem, katerih je zelo mnogo. Pa tudi misijonarjem-duhovnikom pomagam v nujnih primerih.

28. avgusta sem izpolnil 80 let in v decembru bo 46 let, odkar sem v misijonih v Indiji. V teh letih sem marsikaj doživel. Od leta 1935 sem dopisoval v list in ga prejemal in Vi sami ste že nad 42 let moj redni dopisovatelj in dobrotnik, s čemer ste storili veliko dobrega temu himalajskemu misijonu, zlasti s tistimi lepimi katekizemskimi podobami, ki ste mi jih poslali še pred vojno in ki so bile zelo privlačne. Poslali ste mi tudi knjigo, ki je slike razlagala in katero sem prevedel v nepalščino. Podobe z razlago so prišle zelo prav katehistom kot podlaga za vzorno in prepričevalno razlago verskih resnic. Naj bo vsem dobrotnikom božji Misijonar plačnik!

Z veseljem gledam napredek Cerkve v teh krajih in z molitvijo podpiram njene napore. Tu nas je zelo zadelo, ko smo izgubili našega o. Lojzeta Demšarja. Pet nas je še v Bengaliji: o. Poderžaj, o. Ehrlich in o. Cukale, pa dva brata, br. Leopold Vidmar in moja malenkost. Iz Hrvatske sta tu še o. Gabrič in o. Polgar, oba iz naše družbe. Novih ne pričakujemo več, kajti vlada ne daje dovoljenja, zato gredo vsi novi naši v Zambijo. V Južni Indiji je, hvala Bogu, dosti domačih poklicev, drugod pa zelo malo, a upamo, da bo v bodoče boljše. Tu se jih je nekaj prijavilo za duhovniške in redovniške poklice.

Jaz navadno bežim s Himalaje pozimi, decembra, januarja in februarja (kajti tu je premrzlo za 80 letnika) v Kalkuto, kjer je ravno pozimi zelo prijetno. Tu se srečam z vsemi slovenskimi misijonarji, kajti oni pridejo teden za tednom v Kolegij sv. Ksaverija, kjer je središče našega misijona.

Moje življenjsko zanimanje za botaniko in posebne vrste cvetje mi je zelo koristno; vrtnarji me od vseh strani vabijo, da obiščem njih vrtove. Tudi letne cvetlične razstave se še vedno dogajajo in mene povabijo v ocenjevalno komisijo, tako da mi na počitnicah v Kalkuti ni dolg čas.“

Iz Ahmedaba je pisala 6. IX. Kristusova sestra MARIJA SREŠ:

„Pri nas je skoraj hladno, saj dežja in vetra kar noče biti konec. Tri leta smo godrnjali, ker ni bilo padavin, sedaj pa spet „godrnjamo“, ker jih je preveč. Taki smo pač ljudje, nikoli povsem zadovoljni...“

Hvala za lepo pismo in darilo. Danes sem se na dolgo pogovarjala z eno tukajšnjih deklet. Poznava se že tri leta in sva si v tem času že marsikake ideje izmenjali. Je katoličanka in si izbira poklic. življenjski, ne profe-

sionalni. Bila sem presenečena ob njeni kritični ocenitvi delovanja misijonarjev. Vidi konec stare, predkonciliske metode, ki je tu in tam še v rabi in s katero smo materialno vezali ljudi nase. V marsičem ima prav in sem vesela, da imamo domače ljudi, katoličane, ki bodo edini sposobni dati novo obliko naše navzočnosti tukaj in ki se čutijo poklicane k temu in odgovorne.

Težko mi je bilo pustiti bolnega očeta doma. Tudi domovina me je vabila s svojimi potrebami, a kljub temu sem čutila, da se moram vrniti v Indijo. Prvi mesec tukaj po povratku je bil težak: misli so uhajale domov in poleg tega me je stalo živeti po tukajšnjem standartu. Doma sem se odvadila lakote in želodec se ni zadovoljil le s „pajčevino“. Včasih se mi je zdelo krivično plačevati davek za odvišno hrano, ki sem jo videla doma metati v pomije... No, pa vse to izkustvo me je znova približalo ljudem in tudi Bogu. Biti tukaj, je DAR!“

JAVA

Zanimivo, tudi ta misijonarka nam je pisala v mesecu septembru, kakor prejšnja pisma; to je s. DEODATA HOČEVAR O.S.U., ki deluje v Jakarti. Iz njenega pisma izvemo, da jo je zadela prometna nesreča:

„Oprostite, da morate tako dolgo čakati na odgovor na Vaše pismo z dne 27. VI. Pripravljala sem se, da bi Vam odpisala, pa me je 27. julija zadela prometna nesreča. Šla sem k zborovanju, pa me je na cesti prevrnil motor. Leva roka, ki se je sicer zlomila, me je rešila, da glava ni z vso močjo treščila na tlak. Nad levim očesom sem imela rano, toda oko in možgani, to je ostalo nepokvarjeno. Bog me je res čudovito varoval. Sreča, da je pri kraju, kjer se je ne-

Misijonar br. Janez Udovč je dosegel s tole cvetlično skupino prvo nagrado. Vidimo ga na sliki ob palici, desno njegov prijatelj Col. A. Mercer.

sreča zgodila, mala policijska postaja in so mi hitro priskočili na pomoč in me prepeljali v glavno bolnico. Tam so mi nudili prvo pomoč in me poslali v katoliško bolnico, kjer sem ostala teden dni. Hvala Bogu, da ni bilo težjih posledic razen zlomljene roke (med ramo in kcmolcem), ki me je primorala k počitku. Prihodnji teden začnemo tretji trimester in upam, da se bom mogla z novimi močmi posvetiti svojemu delu.“

IRAN

Pismo tamkajšnje misijonarke s. CECILIJE RODE, usmiljenke, je z dne 28. VIII. Piše iz Tabriza med drugim tudi tole:

„Moje delo tukaj v gobavskem naselju je, kot sem Vam že omenila v zadnjem pismu, med mladino. Enkrat tedensko pridejo vsi otroci na vrsto za ročna dela, tako da jih bom počasi vse poznala. Z malimi iz otroškega vrta smo pa že pravi prijatelji. Ko grem od doma proti šoli, mi pridejo vsi naproti in vsi mi hočejo dati roko.

Iz Pariza sem prejela obvestilo, da ste mi potem njih poslali 450 frankov. Iz srca se zahvalim vsem dobrotnikom, saj vem, da so misijonski darovi združeni z odpovedjo. Vsi, ki mi pišejo, pravijo, da je zlasti tamkaj pri Vas zelo težko radi splošne podražitve. Bog se usmili te lepe argentinske dežele!“

MISIJONSKI DAROVI

TISKOVNI SKLAD KATOLIŠKIH MISIJONOV

Jakob Kranjc, Toronto, 18 dol.; Kregar Emilija, Avstralija, 1 dol.; Maria Us, ZDA, 1 dolar; Mr. Lojze Zorenc, ZDA, 2 dol.; Jennie žele, ZDA, 20 dol. — Iz Argentine v pesih: Franc Makovec, 50; Beno Tičar, 50; Ana Mehle, 100; Ana Loh, 30; N. N., 60; Marija Malavašič, 50; Milan Magister, 50; N. N., Ramos Mejia, 500; Franci Markež, 250; Majda Kelc, 100; Lojze Pirc, 50; Kristina Prijatelj, 50 in Tomc Niko, 50 pesov.

SKLAD KM ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

Koroški rojaki (dodatno iz prejšnjih nabirk) 40.408,50 šilingov.

Venezuela, po Cirilu Bartolu, v bolivarjih: Č. g. Milan Hlebs, 500; Ilija Lovrenc, 300; Rojnik Ivan, 215; Sodja Nikica, 200; Bartol Ciril, 173,50; Majer Aleksander, 100; Sodja Maks, 100; Sodja Frančiška, 100; Brundula Tončka, 100; Rušič Minka, 100; Ilija Emi, 100; šega Mimi in Rezi, 100, Jakoš Anton, 80; Razgoršek Ivanka, 50; Č. g. Grile Janez, 45; Boštjančič Anton, 50; družina Voglar, 10; Gallo Vicente, 10; N. N., 10. Skupaj 2.343,50 bolivarjev ali 545 dolarjev.

Avstralija: Ga. Marija, za slovenske afriške misijonarje, 10 dol.

Francija: Marija Beč, Tucquegneux, 50 frankov; Ivanka Mlakar, 100 fr. in N. N., 200 frankov.

Argentina (v pesih): Družina Franca Novaka, Cinco Saltos, 2.000; N. N., Ramos Mejia, 1.000; Valentin Pintar, 500; Marica Golob, 150; Janez Krajnik, 100; Ivanka Vidmar, 100; Justina Pahor, 100; Beno Tičar, 200; Ema Kessler, 100; N. N., San Justo, za slovenske misijonarje med gobavci, 500; Helena Klemenčič, iz zapuščine 500.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Prof. Alojzij Geržinič, za o. Kokalja S. J., Zambija, 250 pesov; Rozalija Kos, Arg. gospodu Buhu Francu na Madagaskarju, za krst poganskih otrok, 200 pesov.

DOSMRTNA NAROČNINA

Dr. Alojzij Starc, Buenos Aires, 1.000 pesov.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG POVRNI!

80 slovenskih misijonarjev in misijonark v Aziji in Afriki misli na misijonske prijatelje po svetu. Pričakujejo od nas pred vsem molitvene pomoči, kajti oni sami in njih verniki, posebno pa še tisti, ki naj bi vstopili v Kristusovo Cerkev, potrebujejo veliko milosti božje, ki jim jo moremo posredovati tudi mi. Zelo so pa potrebni tudi naše gmotne pomoči; v kolikor moremo, jim tudi te ne odrekajmo. Imejmo pred očmi Kristusov nasvet: „Pridobivajte si prijateljev s krivičnim mamonom, da vas, ko onemorete, sprejmejo v večna bivališča.“ Radi torej darujmo za slovenske misijonarje!

SVOJIM DRAGIM IN MISIJONOM OBENEM POMAGAŠ,
ako svoje žive in pokojne sorodnike, prijatelje in znance vpišeš
v ustanovo, ki že nad 50 let deluje med Slovenci in se imenuje

MISIJONSKA MAŠNA DRUŽBA.

Enkrat samkrat za vselej plačaš skromno udnino novega uda, pa je
le-ta od tega dne vedno deležen duhovnih sadov 365 svetih maš, ki se
po naročilu Baragovega misijonišča letno darujejo, dan za dnem, za
vse žive in pokojne ude Misijonske mašne družbe.

Z vplačano udnino pa tudi pomagaš misijonom, kajti kolikor in kadar
združene udnine presežejo štipendije vsakdanjih svetih maš, gre to v po-
moč misijonski akciji slovenskih lazaristov.

Zlasti je primerno, da svojim pokojnim za njih praznik, dan Vernih
duš, njih dragi poklonijo ta duhovni dar, ki jim bo pospešil prehod iz
kraja trpljenja v neizmerno srečo nebes.

Udnina enkrat za vselej:

100

V USA in Kanadi 2 dolarja; v Argentini ██████████ pesov; v ostalih ameriških
deželah 2 dolarja oziroma protivrednost; v Avstriji 50 šilingov, v Italiji
1.500 Lir; v Franciji 10 frankov, v ostalih evropskih deželah protivrednost 2
dolarjev; v Avstraliji 2 avstralska dolarja.

Kako vpišeš nove ude v Misijonsko mašno družbo in kako vplačaš udnino?

Zelo preprosto:

Na drugi strani tega lista napišeš imena tistih, ki jih želiš priglasiti kot
ude MMD; pred imena pokojnih daš križec.

Priložiš pismu ček ali poštni giro (v Argentini), nikdar pa bankovca,
na ime Ladislav Lenček CM. Pismo nasloviš z istim imenom, pa z na-
slovom: Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires, Argen-
tina. Če je vsota nad 10 dolarjev, je pametno poslati priporočeno!

Takoj ko v Baragovem misijonišču, ki je sedež Misijonske mašne družbe,
odkar so se morali Katoliški misijoni izseliti, prejmejo sporočilo o novih
udih, le-te vpišejo v Knjigo udov MMD in v tistem trenutku so vključeni
v duhovno družino te misijonske mašne ustanove in deležni sadov vsak-
danjih svetih maš MMD. Ti pa prejmeš za vsakega prijavljenega uda po-
sebno sprejemnico, ki velja tudi kot potrdilo o prejemu udnine.

PROSIM, DA VPIŠETE MED UDE MISIJSKE MAŠNE DRUŽBE SLEDEČE:

	Ime in priimek uda	Udnina
1)
2)
3)
4)
5)
6)
7)
8)
9)
10)
11)
12)
13)
14)

Prilagam udnino v znesku

Sprejemnice pošljite na naslov:

.....

"KATOLIŠKI MISIJIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Barago S.R.L.", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1975: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 50,00 pesov, doporna 100,00, dosmrtna 700,00. V ZDA in Kanadi: 4 (8, 60) dolarjev; v Italiji: 2000 (4000, 30.000) Lir; v Avstriji 80 (150, 1.200) šilingov; v Franciji 16 (30, 250) NF; v Angliji 1½ (3, 20) funtov; v Avstraliji 4 (8, 60) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires.
— Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 17826 Brian Ave., Cleveland, O. 44119. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Ivan Jan CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Tist: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Vrabc Franc, Assumption College, Kilmore, Vic. 3601.

Baragovo misijonišče je izdalo novo knjigo, ki jo je napisal

FRANC SODJA CM

GLEJTE, ZE SONCE ZAHAJA

Napisana je za vse, ki se jim sonce življenja naklanja k zatonu. . . , da bi znali tudi to življenjsko dobo veselo in rodovitno preživeti in tako dočakati srečen zaton in svoje dokončno srečanje z večnim Soncem, Bogom.

Knjiga je bogato ilustrirana. Stane v Argentini broširana 50, v platno vezana 80 pezov, povsod drugod pa 2.50 oziroma 3 dolarjev. Na razpolago bo pri naših poverjenikih, a tudi pišete lahko ponjo na naš gornji naslov, za kar je treba dodati pol dolarja za poštnino.

„Vsa ljudstva naj Ti pojejo slavo, Gospod. . .“ (Psalm)

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612